

A MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG HAVILAPJA 2013/7

HAZA

*„Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak,
hogy nektek adja az országot.”
(Lukács 12,32)*

**KALENDÁRIUM
JÚLIUS – NYÁRHÓ –
ÁLDÁS HAVA**

Július 1. – A magyar egészségügy napja

Minden év július elseje a hazai egészségügy legnagyobb ünnepe. Ezen a napon született Semmelweis Ignác, az anyák megmentője. Országszerte ünneplik a magyar egészségügy napját, mely alkalomból számos egészségügyi intézményben szakmai elismeréseket adnak át, és ünnepi megemlékezéseket rendeznek.

1819. július 1-jén született Semmelweis Ignác, a gyermekágyi láz okának és gyógy módjának feltalálója. Ő volt az első, aki a gyermekágyi lázat nem önálló körképként, hanem fertőzés következményének tekintette. Rájött, hogy ezt a fertőzést maguk az orvosok terjesztik. Megoldásként Semmelweis a klórmész-oldatos kézferőtlenítés bevezetéséért küzdött, ám felfedezése élete során nem akadt követőkre. Halála után csak évekkel később, amikor Joseph Lister angol sebész módszerét, a karbolsavas fertőtlenítést kezdték alkalmazni, derült fény Semmelweis korszakalkotó felfedezésére, mellyel betegek ezreit mentik meg nap, mint nap.

Július 3. – Tamás apostol emléknapja

„Most már hiszel, Tamás, mert láttál engem. Boldogok, akik nem láttak, és mégis hisznek!” (Jn 20,24-29)

Mint az első idők sok szentjéről, Tamásról is csak néhány vonás őrződött meg. Jézus hívta el apostolául, így Jézus legszorosabb baráti köréhez tartozott. Egyike volt a tizenkettőnek, akiket Jézus arra szemelt ki, hogy képviseljék a jövő EGYHÁZAT. S egyike volt azoknak, akik akkor is hűségesen kitarottak Mesterük mellett. Tamás alakja, mint kételkedő jelenik meg sokak előtt. Hitetlenkedve fogadta Jézus feltámadásának hírére. De maga az Üdvözítő győzte meg arról, hogy valóságos testben támadt fel, és Tamás apostol így vallotta meg az EGYHÁZ HÚSVÉTI HITÉT: *„Én Uram, én Istenem!”* A hagyomány szerint India népeinek hirdette az evangéliumot. Edesszában a VI. századtól kezdve július 3-án emlékeznek meg róla.

Július 5. – 160 esztendeje, e napon született Csontváry Kosztka Tivadar

A modern magyar festészet egyik legeredetibb művésze volt. Művészetét „prófétai küldetéstudattal” a panteista módon fölfogott Isten léte tudományos bizonyítékául szánta. Eredetileg gyógyszerésznek készült, de elhagyta a pályát és festészetet kezdett tanulni. Számos tanulmányutat tett, többek közt Itáliában, Dalmáciában, Kairóban, Jeruzsálemben, Athénben, Libanonban. 1903-ban Jeruzsálemben festette a Fo-

hász kodó Üdvözítőt, a Mária Kútja Názáretben című nagyméretű kompozíciót. 1873-ban elhagyta a római katolikus hitet.

„Én feláldoztam az életemet megtudandó, mi a való, hogy fejlődik ki a világ, és hogy fejlődik tovább, mert minden, ami van a pozitívum akaratóból fejlődött ki s ami lesz a pozitívum kinyilatkoztatása alapján fog ki-fejledni.” (Csontváry Kosztka Tivadar, 1853-1919)

Július 11. – Nursiai Benedek születésnapja

A galliai liturgikus könyvekben már a 8. század végén megjelenik július 11., mint Szt. Benedek születésnapja. A hagyomány szerint 529-ben ment Montecassino hegyére, hogy megalapítsa új testvériségét. Montecassino hegy tetején ekkor egy római vár maradványai álltak egy Jupiter templommal. A bálványoltárt Benedek és társai ledöntötték, és részben az ősi falak felhasználásával építették fel új monostorukat, benne két kápolnával: Keresztelő Szt. János és Szent Márton tiszteletére. A monostor önellátásra rendezkedett be, arra, hogy gazdaságilag is lehetőleg önállóvá váljon: minden szükséges a falakon belül házilag megtermelhető és előállítható legyen. Benedekék újfajta szerzetesélete hamarosan felvirágzott, Regulájuk pedig sok más kolostornak, sőt később az egész nyugati szerzetességnek iránymutatója, patriarchája lett.

Július 11. – Dániel próféta emléknapja

Már a Pray-kódex misenaptárában fölbukkan ez a nap Dániel próféta emléknapja, ünnepeként. Dániel próféta (héberül: דָּנִיֵּאל) nevének jelentése „bírám az Isten” vagy „Isten ítél”. Származásáról annyit tudni, hogy Júda egyik előkelő családjából való. Nabukodonozor (uralk: Kr. e. 604-562) Babilonba vitette, ahol írni képzést kapott, majd az udvarban szolgált. Tehetsége és tudása következtében igen magas beosztásba került. (Dán. 2,48 Dán 5,11.29) Inkább államférfi, mint próféta volt, könyve mégis megérdemelten került be a prófétai iratok közé. Igazságosságáról és bölcsességéről nevezetes emberként Ezékiel, aki később került a birodalmi fővárosba, Noé és Jób közé sorolja (Ez 14,20), és bölcsességét dicséri (Ez 28,3).

Július 11. – Népesedési Világnap

„Szaporodjatok, sokasodjatok, és töltsétek be a földet!” (1Móz 1,28)

Az ENSZ 1990-ben azért július 11-ét javasolta népesedési világnapnak, mert 1987-ben ezen a napon érte el a föld lakosságának létszáma az ötmilliárdot. Azóta már megszületett a hatmilliárdodik ember is, a demográfusok számításai szerint 1999. október 12-én. A világnap célja, hogy felhívja a figyelmet a népességnövekedés méreteire és az ezzel járó problémákra.

(Folytatás a 10. oldalon)

Tartalom

KALENDÁRIUM – Július	2
BIBLIAI GONDOLATOK Haza (Iványi Gábor)	4
AMIRŐL BESZÉLNEK Nyílt levél Áder János úrnak, a Magyarország Köztársaság Elnökének (Iványi Gábor)	5
AKTUÁLIS A haza a Szentírásban (Bereczky Géza)	8
AZ EGYHÁZTÖRTÉNELEM NŐALAKJAI Íme, itt vagyok, engem küldj – Salkaházi Sára (Szabó Ildikó)	9
HITÉPÍTŐ IRODALOM Vidáman járom az utam – Berta Isselmann missziósnővér életútja (Czövek Olivérné ford.)	11
ZSIDÓ ÉLET Haza, hazaszeretet, hazafiság (Schlesinger Hanna)	13
HÁTTÉR	15
IFI SAROK	17
BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN Jobb hazát Istenem mutat nekem (Göncz Zoltán)	18
INTÉZMÉNYEINK ÉLETÉBŐL „Az ember mindig megtalálja azt az örömet, amit talán Isten érezhetett, amikor megalkotta a világot.” (-ikljan-im)	19
ISTENTISZTELETI REND – Július	21
HÍRMOZAIK	22
EGYPERCES ÁHÍTAT MINDEN NAPRA	24
KIK VAGYUNK? Híres metodisták 1. (Szabó Ildikó)	28
AJÁNLÓ	31
ÉLET ÉS VIDÁMSÁG	31
RÍMELŐ	32

Hangoló

*Haza...Kevés dologra
vagyunk jobban földi
életünk során, mint hogy
legyen egy hely, melyet
hazánknak nevezhetünk.
Igen, fontos az otthon...
de az is, hogy amint
kilépünk a falak nyújtotta
védelemből, még mindig
maradjon egy tágabb
közeg, mely ismerősként
üdvözöl bennünket.
Ahol játszhatunk,
szerethetünk, családot
alapíthatunk, születhetünk
és temethetünk – ahol
életünk minden mozzanata
elegendő teret és
léti jogosultságot kap.
Épp ezért szinte
gyógyíthatatlan a seb,
ha éppen ott taszítanak
el bennünket, ahová
gyökereinket eresztettük.
Megértjük-e valaha, mi
kötötte ide azokat, akik
a világégés, az ellenük
folytatott hajtóvadászat
után mégis visszatértek
hűtlen szülőföldjükre, ahol
elkobzott vagyonukat és
lakóhelyeiket, elpusztított
szeretteiket nem pótolta
semmi?
Megáll-e egyszer
az az elvándorlási
folyamat, mely a belső
hazátlanságról árulkodik
napjainkban?
Megértjük-e, hol van a
mi hazánk? Hogy miért
éppen ide küldtünk?
S felismerjük-e, mi
a valódi, Isten által
szívünkbe ültetett, cselekvő
hazaszeretet?*

Iványi Margit

IMPRESSZUM

Kiadja a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség * 1086 Budapest, Dankó u. 11. * Telefon/fax: (06-1) 577-0515/577-0514 * E-mail: ev@wjlf.hu * www.metegyhaz.hu * ISSN1216 7223 * Technikai számunk:0444 * Bankszámlaszám:OTP Bank Rt.: 11708001-20520380 * Készíti a szerkesztőbizottság * Felelős szerkesztő: Iványi Margit * Felelős kiadó: Iványi Gábor * Munkatárs: Iklódy Janka * Éves előfizetési díj: 1440 Ft * Egyes példányszám ára 120 Ft * Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkési hivatalaiban.

BIBLIAI GONDOLATOK

Haza

„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. Hit által költözött át az ígélet földjére, mint idegenbe, és sátrakban lakozott Izsákkal és Jákóbbal, ugyanannak az ígéletnek örökösével. Mert várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten. (...) Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígérek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön. Mert akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek. És ha arra a hazára gondoltak volna, amelyből kijöttek, lett volna alkalmuk visszatérni. Így azonban jobb után vágyakoztak. Mégpedig mennyei után. Ezért nem szégyelli az Isten, hogy őt Istenüknek nevezzék, mert számukra várost készített.”

(Zsidók 11,8-16)

Ábrahám szülőföldje szerethető ország volt, a város pedig, (ahonnan feltételezhetően apjával és családjukkal elindultak az ismeretlen felé), az akkori világ magas kultúráját és komfortosságát testesítette meg. A hit lovagja vagy hőse, a hívők későbbi atyja mégsem lelte a helyét, sőt, Háránban sem, ahol kivándorló apja, Táré megállapodott. Pedig volt büszke hagyomány, megszilárdult erkölcsi elvek, szerethető művészetek, pezsgő üzleti élet. De Ábrahám nem találta önmagát és nem ismerhette meg ott az egy Örökkévaló Istent, akiért nem jelentett áldozatot elhagyni az őshazát. Igen, az „alapokkal bíró várost” kereste a mulandó helyett.

Sok száz kilométernyi utat tett meg, míg megérkezett a Jordán vidékére. Itt értette meg, hogy a haza, ahol méltányosság, igazságosság, szolidaritás, megelégedettség és általános béke honol, nem ezen a bolygón található. Ám a helyet, ahol ez a felismerés érte, s ahol őt az addig számára ismeretlen Isten barátjává fogadta, ahol ígéretet kapott arról, hogy minden kétség ellenére utódai annyian lesznek, mint az égbolt csillagai, s ahol a megnyert hit és az itt és most képviselhető örökkévaló értékek hirdetőjévé lett – azt a földet tekintette ezután hazájának, az ígélet földjének. Nem bizonyos, hogy ez a választás anyagilag számára megérte. De Ábrahámnak a haza nem az erősek kénye-kedve szerint alakítható, kapzsiságukat szolgáló uralmat, hanem a szolgálat helyét jelentette.

A mi kérdésünk itt és most hasonló: pozíció a bennünket bekebelezni szándékozó városban, vagy szolgálat idegenként a bennszülött bitorlók között – az örök haza ígéletével és vonzásában? Fáj a kirekesztés? De hiszen jövevények vagyunk. Megkülönböztetett helyzetünk nem csapás, hanem egy másik világ kiváltsága. Nem szégyelljük megvallani. Megéri.

Iványi Gábor

AMIRŐL BESZÉLNEK

**Áder János úrnak
a Magyarország Köztársaság Elnöke**

Budapest

Tisztelt Elnök úr!

Ön visszaküldte az országgyűlésnek megfontolásra 2013. július 2-án kelt Kövér László házelnökhöz írt levelével többek között „a vallási közösségek jogállásával és működésével összefüggő törvényeknek az Alaptörvény negyedik módosításával összefüggő módosításáról szóló törvényt (T/10750. számú törvényjavaslat)” is, melyet rendkívüli ülésén néhány napja fogadott el a parlament.

Egyrészt köszönöm, hogy ezt megtette, másrészt arra kérem, hogy abban az esetben, ha az esetleges újabb parlamenti döntés most sem venné figyelembe sem az AB-nak az Egyházi Törvénnyel (Ehtv.) kapcsolatos korábbi döntését, sem a Velencei Bizottság ugyancsak e tárgyban megfogalmazott ajánlásait, hanem lényegében a most megszavazott szöveget igyekezne újra érvényesíteni, azt ne írja alá, hanem küldje előzetes normakontrollra az Alkotmánybírósághoz. A negyedik Alaptörvény-módosítás alapján módosított Ehtv. azon „engedménye”, hogy az előző törvénysszövegekkel diszkriminált vallási közösségek szintén nevezhetik magukat „egyháznak”, valójában megtévesztés. A parlamenti többség ugyanis semmibe vette az aggályokat és döntéseket, melyek – rajtunk kívül – további hetvenegy vallási közösség jogait rögzítették 2012. január 1-re visszamenőlegesen. Ők (velünk együtt) továbbra sem részesülnek az egyházi státusz lényegét jelentő egyenlő elbánásban.

Noha valamennyi említett egyház helyzetének rendezését várom a törvénytisztelő polgár teljes határozottságával, indoklásomban alapvetően saját egyházam, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség (MET) példájára fogok támaszkodni.

A MET egyházat azok a metodista lelkészek és hívők alapították a múlt század hetvenes éveiben, akiket az akkori egypárti, bolsevik állam nemzetbiztonsági szempontokat is hangoztatva az egyházból kiüldöztetett, sokféle hatósági eszközzel és eljárással meghurcolt, de végül, 1981-ben mégis kénytelen volt önálló egyházként államilag is elismerni. A MET már a rendszerváltás előtt elindította felsőoktatási képzését és szociális ellátórend-

szérének működtetését a legszegényebbek között. Egyházunk ezt a szolgálatot a szintén legrászorulóbbak közt kiépített közoktatási hálózatával kiegészítve végezte az elmúlt negyed században az egymást váltó, különféle kormányok megalégedésére, elismerésével. Most egy rendszerváltó párt érthetetlen és indokolhatatlan támadásaival szemben kell védelmeznie a társadalom legeltesettebb csoportjai között végzett, a bibliai-evangéliumi meggyőződésére épülő szolgálatát.

A parlament 1990-ben megalkotta a lelkiismereti és vallásszabadságról, valamint az egyházakról szóló IV. törvényt¹, amely több mint két évtizeden keresztül a jogállami elvárásoknak megfelelően szabályozta Magyarországon az egyházak működését.

A FIDESZ-többség által irányított jelenlegi parlament, a 2010-es kormányváltást követően mindenféle szakmai egyeztetés, illetve az érintettek bevonása nélkül – az állítólagos „bizniszegyházak” elleni küzdelem jegyében – meghozta a dicstelen sorsú 2011. évi C. törvényt², melyet az Alkotmánybíróság közjogi érvénytelenség miatt teljes egészében megsemmisített, többek között a MET indítványára. Az országgyűlés 2011. június-júliusában több héten keresztül tárgyalta ezt a törvényjavaslatot a KDNP előterjesztésében, majd a zárószavazás előtt néhány órával a FIDESZ akkori frakcióvezetője egyéni képviselői módosító indítványa folytán teljes egészében átírta a törvénysszöveget, és mindössze egy tucat egyházat ismert el törvényesnek. A többieket indoklás nélkül megfosztotta egyházi jogállásától.

Az AB döntését követően az országgyűlés 2011 novemberében, érdemi előkészítés és egyeztetés nélkül, párnapos ülésezést követően keményebb feltételek elvárásával (pl: 1000 támogató, 20 év hazai működés, vagy legalább 100 éve létező külföldi partnerrel való kapcsolat igazolása, stb.) fogadta el az egyházak jogállását szabályozó 2011. évi CCVI. törvényt³. Ezt a törvényt

¹ a lelkiismereti és vallásszabadságról, valamint az egyházakról szóló 1990. évi IV. törvény

² a lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi C. törvény

³ a lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi CCVI. törvény

egy alkalommal, 2012 februárjában módosították, ekkor elismertek még mintegy két tucat egyházat. 66 egyházi státuszra jelentkezőt viszont indokolás nélküli országgyűlési határozatban elutasítottak (köztük több zsidó, nem keresztény felekezetet, vagy például a 310 óta működő örmény egyház hazai egyházrészét is).

A MET státusza:

A hatályban levő egyházi törvény (2011. évi CCVI. tv.) alapján az országgyűlés egy indokolás nélküli határozattal 2012. március 1. napjától megfosztotta a MET-et egyházi jogállásától, és arra kényszerítette, hogy kezdeményezze egyesületté átalakulását az illetékes bíróságon.

A MET – a kényszer-végelszámolást elkerülendő – az egyesületi változásbejegyzési eljárást ugyan formálisan megkezdte, de abban minden egyes érdemi határozatot megfellebbezett alapjogi sérelmére hivatkozással. Ennek köszönhetően a MET a mai napig nem alakult át egyesületté, jogi státusza – az Alkotmánybíróság 2013. tavaszi döntéséig - átalakulás alatt álló szervezet volt. Az AB döntés közzététele óta – miniszteri nyilvántartásba nem vett – egyházként működünk.

A 2011. évi CCVI. törvény ellen a MET – más érintett egyházak mellett – alkotmányjogi panaszt nyújtott be, és egyidejűleg a strasbourgi székhelyű Európai Emberi Jogi Bírósághoz fordult. Kérelmünket a strasbourgi bíróság befogadta, és jelenleg is folyik az eljárás.

Az Alkotmánybíróság 2013. március 1-jén kihirdetett döntésével részlegesen megsemmisítette a hatályos egyházi törvényt, visszaadta 72, korábban jogfosztott egyház (köztük a MET) egyházi jogállását, és döntésében külön kiemelte, hogy alkotmányosan nem lehet különbséget tenni az országgyűlés által elismert, illetve az AB által jogaiba visszahelyezett egyházak között.

Az AB döntés alapján 2013. március 4-én bejelentettük az emberi erőforrás miniszternél (aki az egyházi nyilvántartást vezeti) az adatainkat. Erre 30 napon belül nem érkezett válasz, ezért a közigazgatási eljárási törvény⁴ alapján a miniszterelnöktől kértünk felügyeleti intézkedést 8 napon belül. Beadványunk alapján a 8. napon megérkezett az egyházi ügyekért felelős államtitkár elutasító levele, mely szerint nem tud a kérésünknek eleget tenni, mivel a miniszter csak az országgyűlés által elismert egyházakat tartja nyilván. Ezzel a miniszter nyíltan semmibe vette a mindenkire nézve kötelező AB döntést, amely kifejezetten kimondja, hogy nincs akadálya a jogaiba visszahelyezett 72 egyház miniszteri

nyilvántartásba vételének. A MET a jogszabálysértő miniszteri elutasítás ellen keresetet nyújtott be az illetékes közigazgatási bírósághoz. A keresetben hivatkoztunk a folyamatban levő strasbourgi eljárásban a kormány által adott hivatalos észrevételre, amelyben a MET jogi státuszáról a kormány úgy nyilatkozott (I. rész, B. pont, 4. oldal), hogy „az Alkotmánybíróság 2013. február 26-án meghozott, IV/2352/2012. sz. határozata alapján korábbi egyházi jogállása fennmaradt”.

De nemcsak az EMMI és a kormány, hanem egyetlen közigazgatási hatóság – a kincstártól, a kormányhivatalokon át a NAV-ig – sem hajlandó alkalmazni az AB márciusi döntését. Négy hónapja küzdünk a közoktatási és szociális intézményeink után 2012. január 1. óta visszamenőleg járó egyházi kiegészítő normatíváink megállapításáért – egyelőre csak elutasító válaszokat kaptunk, amelyeket sorban peresítünk.

A NAV több mint fél éve tartja vissza jogtalanul a 2012-ben a MET részére felajánlott 43 millió forint egyházi 1%-os adófelajánlást (a felajánlók számát illetve az összeget tekintve a jelenleg elismert egyházak között a hetedik-nyolcadik helyen állnánk). Hol azért, mert még nem vagyunk jogerősen egyesület, hol azért, mert nem tudunk egyházi jogállásunkról miniszteri igazolást produkálni. Ugyanez a helyzet a 2013. évi egyházi 1% gyűjtéséhez szükséges technikai számmal – a NAV 2013. áprilisának végén felfüggesztette az eljárását, és arra utasított bennünket, hogy kérjük az új, még hatályba sem lépett egyházi törvénymódosítás alapján az elismerésünket. Ez az eljárás – ha el is indul – nyilvánvalóan nem tudott befejeződni 2013. május 20-ig, amikor is lejárt az 1% gyűjtési időszak az SZJA bevallások benyújtási határideje miatt.

Mindeközben a parlament előbb elfogadta az Európa-szerthe hírhedt negyedik Alaptörvény-módosítást, és 2013. június 26-án megszavazta az ennek megfelelő egyházi törvény-módosítást is. Az emberi erőforrások minisztere által a parlament elé terjesztett T/10750. számú törvényjavaslat⁵ - a hatályos egyházi törvényen túl - összesen 83 törvényt módosít abban az esetben, ha azt Ön aláírja.

A szűken vett egyházi törvény-módosítás (az AB döntésnek ellenszegülve) nem változtat a hatályos törvény mellékletében szereplő egyházak körén, akik ettől fogva „bevett egyház”-nak minősülnek. Ezek mellett vallási közösségnek minősülnek a „vallási tevékeny-

⁴ a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 20. § (2) bekezdés

⁵ a vallási közösségek jogállásával és működésével összefüggő törvényeknek az Alaptörvény negyedik módosításával összefüggő módosításáról szóló 2013. évi törvény

séget végző szervezetek” is. Utóbbiak azonban (bár a törvény kegyesen engedélyezi számukra az „egyház” önmeghatározás lehetőségét) ki vannak zárva minden olyan speciális jogosultságból, amely a bevett egyházakat megilleti. Az egyik legfontosabb megkülönböztetés folytán kizárólag a bevett egyháznak lehet egyházi személye, valamint egyházi intézménye – minden ehhez kapcsolódó költségvetési támogatással, kedvezményel együtt, a vallási tevékenységet végző szervezetek mindebből kizárattak.

A parlament – a márciusi AB döntésre reagálva – újrászabályozta az egyházi elismerés új feltételeit, és rendkívül cinikus módon (mintegy „megtorlásul”) újabb és magasabb korlátokat emelt a kívül rekedtek elé:

- A törvény korábbi verziójában 20 éves hazai működés esetén elegendő volt 1000 tagot felmutatni, ezt a számot most felemelték legalább 10.000 tagra (Magyarország lakosságának legalább 0,1 százalékára).

- Számos olyan elismerési kritériumot tartalmaz a törvény-módosítás – pl. nemzetbiztonsági kockázat kizártsága, az állammal a közösségi célok érdekében történő együttműködésre alkalmasság – amelyek értékelése az ezúttal jogalkalmazói szerepkörben feltűnő, illetve országgyűlési bizottság rendkívüli kockázatokat rejtő szabad mérlegelésére van bízva. Hadd jegyezzem meg itt, hogy a Mózes II. könyve szerint Egyiptomban, rab-szolga sorban tartott zsidók ellen is - az egyik - hamis vád a nemzetbiztonsági kockázat (1,10), de Jézus kivégzésének szükségességét is szintén nemzetbiztonsági kockázatra hivatkozva latolgatták az akkori hatalmi elit képviselői (János evangéliuma 11,47-53).

- Ugyan látszólag az AB döntéssel összhangban jogorvoslati lehetőségeket is beépítettek az elismertetősi eljárásba, ezek azonban csak formális jogi megoldások, és nem jelentenek tényleges jogorvoslatot a sérelmet szenvedett vallási közösségeknek. Az országgyűlés elutasító döntése ellen az Alkotmánybírósághoz előterjesztett indítvány alapján az alkotmánybírák ugyanis kizárólag az országgyűlés egyházként történő elismerésre irányuló eljárásának törvényességét vizsgálhatják felül. Tehát nincs lehetőség a mérlegelési körben hozott döntések felülbírálatára.

- A MET szempontjából további súlyos jogsérelmet okoz az a helyzet, hogy a törvény-módosítás átmeneti szabályai között nincs rendelkezés arról, hogy a 2013. márciusi AB döntéssel érintett 72 egyház jogosult-e, és ha igen, akkor milyen közigazgatási eljárás útján a 2012. január 1. és a mostani törvényt módosítás hatályba lépése közötti időszakra nézve egyházi 1%-os SZJA- felajánlásra, közoktatási és szociális kiegészítő

normatívára, illetve azokra az egyéb költségvetési támogatásokra, amelyek ebben az időszakban megillették a miniszteri nyilvántartásba bejegyzett egyházakat.

- Az egyházi törvényen kívül módosított 83 másik törvényen módszeresen végigvezették a bevett egyház, illetve a vallási tevékenységet végző szervezet fogalmát. A rendező elv nyilvánvaló: ahol költségvetési támogatásról, kedvezményről (illeték, adó, díjak, stb.), illetve bármilyen más jelentős anyagi előnyről van rendelkezés (pl. SZJA 1%, termőföld-szerzés, ingyenes vagyongazdálkodási jog állami tulajdonú vagyontárgyakon), azzal csak a bevett egyházak élhetnek. A hitéletinek minősített tevékenységeket a vallási tevékenységet végző szervezetek is gyakorolhatják, pl. börtönlelkészi szolgálat, egészségügyi intézményekben beteglátogatás, gyónási titok megőrzése, egyházi temetés, de anélkül, hogy ezek gyakorlásához a bevett egyházakat megillető forrásokkal rendelkezhetnének. Ezzel az aktussal tehát az országgyűlés törvénybe iktatta, hogy Magyarországon a bevett egyházak a biznisszegházak.

Meggyőződésem, hogy a Magyar Köztársaság elnöke ehhez a törvényhez tiszta lelkiismerettel nem adhatja a nevét, ezért azt várjuk Öntől, hogy a rövidesen várható újabb törvényjavaslatot – aláírás helyett – küldje tovább előzetes alkotmánybírói normakontrollra.

Tisztelettel:

Iványi Gábor elnök

Budapest, 2013. július 3.

A MET JÚLIUSI ÉVFORDULÓI:

- 1992. július 15-én a Főváros ingyenes bérleti szerződéssel 99 évre az egyház használatába adja a Dankó u. 9-11. sz. alatti ingatlant

- 1998 júliusában Iványi Tibor és felesége a nyíregyházi gyülekezetben végzett közel 41 évi szolgálat után Budapestre költöznek, ezzel az egyház központja is a Dankó utcába kerül

- 2003 júliusában elindul a Családok Oltalom Szolgálat elnevezésű nevelőszülői hálózat, megnyitjuk békéscsabai otthonunkat menekült gyerekek számára (azóta mindkettő megszűnt ill- átalakult), és üzemelni kezd szociális varrodánk

- 2011. július 12. A Parlament elfogadja az új egyházi törvényt, és ezzel bizonytalanná teszi a MET jogállását

- 2011. július 28-29. virrasztás az egyházközpontban a vallásszabadságért több mint 400 résztvevővel, egyszerű emberektől közéleti személyiségekig

AKTUÁLIS

A haza a Szentírásban

Isten eredetileg a Paradicsomkertet szánta az ember hazájának, az onnan való kiűzöttség egyben az otthontalanságot is jelentette, ráadásul Ádám és Éva legidősebb fia, Káin még gyilkosságra is vetemedett, ezért ő még külön hontalanná vált. Nod menekülteknek szánt földjén volt kénytelen letelepedni (1Móz 4,12). Büntetése tehát a bujdosás lett.

Isten az igaznak talált Noéval kötött szövetséget, akinek a bárka lett az ideiglenes és életmentő hajléka.

Isten ezután Ábrahámnak sugallta, hogy kelljen útra, hagyja el hazáját, Ur termékeny földjét, hiszen új haza, a Kánaán várja, ám az út hosszú lesz és a megpróbáltatások sem lesznek kicsik. Ábrahámnak ugyanis először gerimként (idegenként) kell élnie (1Móz 15,7-21). Miután odaért az Ígéret Földjére, az lett a hazája, ám ezután Izrael népe Egyiptomba került, ám amikor ott rosszul bántak velük, viszontagságos úton bár, de visszatértek Kánaánba.

Az eddig vándorló, de most már letelepedett nép azonnal rátalált a haza fogalmára: a „nahalah” szó eredetileg a törzsek örökrészéhez való ragaszkodást jelentette (Józs 13). Életük, vallási megtapasztalásaik is egyre inkább helyhez kapcsolták őket, a haza elvesztése, a hontalanság büntetés, balsors volt számukra (1Sám 26,19; Zsolt 137), ám nem feledték nomád gyökereiket sem, hiszen a föld Jahve tulajdona, és az is marad. Izrael csak jövevényként és vendégként él rajta (3Móz 25,23; vö. Zsolt 39,13; 119,19). Amikor „a vándor... zsidók írni kezdték saját történetüket, amelyben az Istenhez vezető útjukat mesélik el, amely nem kis részben a vándorlás és a helyhez kötöttség nehéz viszonyáról szóló mély meditáció.”¹

A Babiloni fogság idején a keserű hazátlanság érthető módon csak fokozta a hazához való ragaszkodást (Neh 9). A próféták fenntartották az új, dicső haza reményét, amely minden népnek és nemzetnek hazája lesz (Zsolt 87).

Aztán megint fordult egyet a kerék, a babiloni fogság is véget ért, az otthonába visszatért zsidóság a Makabeusok korában a patrióta szenvedélyességével védelmezte a hazáját, sikerrel, ám ezt a sikert csak római segítséggel lehetett kivívni, s Jézus korára már Róma tartotta megszállva Izraelt.

Jézus többször óvott a Római Birodalom elleni nyílt lázadástól, azért kell még két mérföldre is elmenni egy helyett, hogy ne legyen római megtorló akció legyen a vita vége, mert egy mérföldet minden alattvaló köteles volt cipekedni, ha a megszálló hatalom azt parancsolta. (Mt 5,41)

Az Újszövetségben Jézus először mintha ki akarta volna zárni betegei köréből az idegeneket, de aztán már a kánaáni asszony történetében is meggondolta magát (Mt 15,21-28, Mk. 7,24-30) és egyre inkább azt hirdette, hogy Örömhíre mindenki számára érvényes és megtapasztalható, kedvéért hagyjunk el „otthont, testvért, anyát, apát, gyermeket, földet” (Mk 10,29). Krisztus követése tehát viszonylagossá tesz minden kötődést és védelmező rendet. A keresztények hazája a mennyben van (Fil 3,20). Már az ösatyák is ezt az igazi, mennyei hazát keresték (Zsid 11,14). Isten népe csak e hazában talál nyugalmat; abban, amelyet Isten készített nekik (Zsid 11,16). A földi és mennyi haza, a berendezkedés és az állandó úton levés, az otthonosság és hazátlanság közötti feszültség egyfelől a keresztény hit része, másfelől a keresztény kegyesség, illetve spiritualitás egyik legfontosabb alapmotívuma. Az egyház egyszerre emberi és isteni, látható és láthatatlan, jelen van a világban, és mégis zarándok, „az Emberfiának nincs a fejét hová lehajtania” (Lk 9,58)².

Bereczky Géza

² Magyar Katolikus Lexikon

Iványiné Sinka Magdolna
Haza mennék

Haza vágyom, mint kis hajó a révbe,
Patak ha fut a tengerbe,
Mint fáradt gyermek anyja hű kezébe,
Testem se' vágyik már többre.
Bolyongva itt bú s kedvről énekeltem,
Mint régi zajt, ezt mind most elfelejtem,
Egy vágy maradt, egy hang cseng vissza még:
Haza mennék.

¹ Jacques Atali: A nomád ember

EGYHÁZTÖRTÉNELEM
NŐALAKJAI

Íme, itt vagyok, engem küldj –

Salkaházi Sára (1889-1944)

A 2005-ben boldoggá avatott Salkaházi Sára 1889-ben született Kassán. Bár édesapját korán elveszítette, a család nem maradt jövedelem nélkül, résztulajdonosai voltak a város központjában álló Schalkház Szállónak. Bátyja elmondása szerint határozott személyiség volt, aki szívesen játszott indiánosdit testvéreivel, és ezekben a „csatákban” sokszor ő harcolt a legbátrabban. Emellett korán kitűnt elmélyült gondolkodásával, szociális érzékenységével, megbízható személyiségével.

Tanítónőnek készült, mivel azonban nem volt hajlandó a cseh kormány által követelt hűségesküt letenni, el kellett hagyni ezt a pályát. Dolgozott kalapüzletben, nyomdában, 1919-től kezdve írogatott különböző felvidéki magyar lapokba. Még ez évben újságírói igazolványt is szerzett. 1926-ban jelent meg első novelláskötete „Fekete furulya” címmel. A művészek, újságírók könnyed, vidám, mozgalmas életét élte még ekkor. 1922-23-ban néhány hónapig eljegyzett menyasszony. Völegénye vidéki gazdatiszt volt, és Sára ráeszmélt, hogy az ő szabad, szuverén személyiségének nehéz lenne egy ilyen életút. A jegygyűrűt visszaküldte. Döntésének hátterében az is állhatott, hogy elkezdte egy másfajta élet hívását meghallani.

1927-ben megismerkedett a Kassán letelepedő szociális testvérekkel.¹ 1928-ban elvégezte az általuk szervezett szociális és népjóléti tanfolyamot, majd „háztűznézőbe” ment a budapesti anyaházba. Sára

Salkaházi Sára
(Fotó: www.salkahazisara.com)

modern stílusa ugyan csodálkozást vált ki (ekkor még cigarettázott), de nem szegték kedvét próbálkozásának. Komoly harcot folytatott, hogy megszokjon a dohányzásról, ami élete végéig kísértést jelentett a számára. Első fogadalmát 1930 pünkösdjén tette le. 1932-től már Kassán munkálkodott, irányította a karitászmunkát, felügyelte a gyerekkonyhát, heti huszonhat órában hitoktatás végzett, szerkesztette a *Katholikus Nő* című folyóiratot, kegytárgyüzletet vezetett és még számos más munkát végzett. Eszterházy Lujzával létrehozták a Katolikus Nőszövetséget, aminek 1937-ig országos vezetője volt.

1937-ben a Brazíliában élő magyar bencések szociális testvéreket kértek missziós munkára. Sárában már régebb óta érlelődött egy brazíliai missziói gondolata, jelentkezett erre a munkára. Ennek érdekében először magyar állampolgárrá kellett válnia. 1937 augusztusában végleg elhagyta Kassát, és Budapestre költözött. Az anyaházban mindig olyan munkát kapott, amire épp nem volt ember. Egy év alatt tizennyolc féle munkaterületen tevékenykedett.

A második világháború fejleményei miatt lehetetlenné vált a brazíliai misszió. „*Már nem kérem azt se, hogy kijuthassak Brazíliába, csak azt kérem, hogy szentül élhessek, szentül szolgálhassam Istent*” – írja naplójában.

1940 pünkösdjén letette örökfogadalmát.² Jelmondata: „*Alleluja! Ecce ego, mitte me!*” (Íme, itt vagyok, engem küldj!) 1942-ben – amikor a németbarátság miatt sokan el kezdték használni eredeti német nevüket – nevét Schalkházi Sára Salkaházira magyarosította.

Slachta Margit és a Szociális Testvérek Társasága küzdött az országot elárasztó nemzetiszocialista mótely ellen. Ez komoly veszélyekkel járt. Sára 1940 ápri-

¹ A Szociális Testvérek Társaságát Slachta Margit alapította 1923-ban Budapesten. Tagjai radikális evangéliumi életre törekednek, részt vesznek az egyház szociális küldetésében, mindeközben a szegények és az elnyomottak szolgálói kívánnak lenni. A közösségi szegénység szellemében a Társaságnak nincsenek saját intézményei, ezért tagjai ott próbálják szolgálni a közjót, ahol erre nagyobb szükség van.

² Ez a szerzetesi életre való végső elköteleződés.

lisában így ír naplójában: „...a kínzástól ne féljek, az apró testi gyengeségeket fogadjam szívesen, a halálnak örüljek”.

1941-től három évig a Katolikus Dolgozó Nők és Leányok Szövetségének országos vezetője és a mozgalom lapjának szerkesztője volt. Ez alatt öt új otthont alapított és elkezdte az első magyar Munkásnő Főiskola építését. Állandóan utazgatott, tanulmányi és lelki napokat tartott. Érlelődött benne a döntés, hogy életét felajánlja, ha „Egyházüldözés, a Társaság és a testvérek üldözése következne be”. Egyházi vezetői engedélyezik neki ezt az életfelajánlást, amit teljes titoktartással, a központi és a kerületi előjáró jelenlétében 1943 őszén megtett.³

³ Azaz felajánlotta magát Istennek, ha valakinek meg kell halnia a Testvérek közül, ő legyen az.

KALENDÁRIUM

(Folytatás a 2. oldalról)

Július 16. - Áv hónap 9. napja - Tisó BöÁv emléknapja

„És seregek állanak fel az ő részéről, és megfertéztetik a szenthelyet, az erősséget, és megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felteszik a pusztító útálatosságot.” (Dán 11,31)

A legjelentősebb zsidó gyásznap. Ezen a böjt- és gyásznapon egyszerre emlékezünk az Első Jeruzsálemi Templom i. e. 586-ban történt lerombolására és a Második Templom megsemmisülésére, amely szerencsétlen történelmi egybeeséssel i. sz. 70-ben ugyanezen a napon történt. Az Első Templomot a babilóniaiak fosztották ki és égették porig, a Másodikat a rómaiak. A Templomnak, a nép vallási központjának lerombolása nemcsak a vallásra mért súlyos csapást, hanem az első – később a második – zsidó állam megszűnését is jelentette, és a zsidók kiűzetését saját országukból. Ugyanakkor a remény mozzanata is benne rejlik a napban, mert a rabbinikus hagyomány erre a napra teszi a Messiás születését.

Július 18. – Cigány Szolidaritási Nap

Európában több mint 10-12 millióra tehető a cigányok száma, akikkel szemben – főképp a kontinens keleti országaiban – erős a diszkrimináció. A roma népcsoportokkal való közösségvállalás, az összetartozás erősítése

A szociális testvérek – ritka kivételként – részt vettek az üldözöttek mentésében. A Társaság összes budapesti és vidéki háza megtelt bújtatott emberekkel. 1944. december 27-én a nyilasok körülzárták a Bokréta utcai otthon, amely Sára vezetése alatt állt. Zsidók után kutattak, s négy gyanús személyt, valamint Bernovits Vilma hitoktatót őrizetbe vették. Sára nem tartózkodott a házban, csak végszóra érkezett meg. Kikerülhette volna a letartóztatást, de nem tette. Mint az otthon felelős vezetőjét, őt is elhurcolták. Egy szemtanú szerint még aznap este meztelenül a jeges Dunába lótték.

Szabó Ildikó

(Forrás: http://www.salkahazisara.com/bio_hu.html; Mona Ilona és Szeghalmi Elemér: Salkaházi Sára élete és munkássága. 1990. Ecclesia)

(www.nepszava.com)

érdekében hívták életre 1989. július 18-án, Budapesten a Cigány Szolidaritás Napját.

„Egymással egyetértésben legyetek, ne legyetek nagyratörők, hanem az alázatosakhoz tartsátok magatokat. Ne legyetek bölcsék önmagatok szerint. Ne fizessetek senkinek rosszal a rosszért. Arra legyen gondotok, ami minden ember szemében jó. Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljetez minden emberrel békességben.” (Pál levele a rómaiakhoz 12,15-18)

(Összeállította: KZ és KKS)

Az embert – persze bizonyos mértékig – meghatározza a hely, ahol született és nevelkedett. A gondolkodása, érzései valahogy kapcsolatban vannak a tájjal, a hőmérséklettel, a széllel.
(Murakami Haruki)

HITÉPÍTŐ IRODALOM

Vidáman járom az utam – Berta Isselmann missziósnővér életútja

(részletek)

Az országút vándorai közt

Különösen nagy szeretet élt bennem az országutat járó testvérek felé. Az erdő széli vendégfogadó éjszakai szállást kínált a hajléktalanoknak. Szombat esténként meglátogattam őket. Beszéltem nekik az Úr Jézusról, Újszövetséget és traktátusokat ajánlottam fel és meghívtam őket a vasárnapi istentiszteletre. Nem mindig volt lehetőség, hogy együtt énekeljünk és imádkozzunk, de a „Kereszt a Golgotán – otthon az ott-hontalanoknak” kezdetű ének azért elhangozhatott. Utána egyikük így szólt hozzám: „Miért ezt éneklünk? Nem azoknak szól, akiknek nincs földi otthona, hanem akiknek nincs atyai háza a mennyben. Menjen inkább a gazdagok házaiba és nekik énekeljen a keresztről!”

Az emberek a faluban gyakran érdeklődtek a munkám eredménye felől. Nem ami dolgunk, hogy a sikert lemérjük, a vetés sem mindig a mi feladatunk. Legtöbbször csak a talajt készítjük elő. A szeretetnek először meg kell olvasztania a fagyos hótakarót. Mindegyiket szeretni akartam csupán: az iszákosokat, a hajléktalanokat, a nyomorultakat, magányosokat. Sokan fel sem fogták mindjárt, amit Jézusról beszéltem, de a szeretet iránt mind fogékonyak voltak.

Egy este a megbocsátásról beszélgettünk. Elmeséltem, hogy bocsánatot kellett kérnem a nevelőanyámtól, mielőtt átadtam magam az Úrnak. Néhány nap múlva az egyik kedves testvér ezt írta: „Én is követni akartam az Úr Jézust, mint ön, és bocsánatot kértem a mostoha anyámtól. De még csak meg sem hallgatott. Most már minden mindegy. Eltűnök külföldön, senki nem téríthet el ettől.”

A levelet a francia határhoz közeli helységben adták fel. Megrendülve tártam a levelet az Úr elé és kértem, áldja meg a válaszomat. És Isten megmutatta, hogy bár örül a gyermekei segítségének, de nincs rájuk szüksége. Egy idő után további híreket kaptam, ezúttal a kórházból: „Isten nem engedte meg, hogy elszökjem előle. Baleset ért. A karom eltört. De jobb, ha a test szenved kárt, mintha a lélek. A balesetnél elvesztettem az Újszövetségemet. Küldene egy másikat, kérem?” Postafordultával

megkapta. Isten visszahívta a romlás széléről és később megajándékozta a mostohaanyja bocsánatával is.

Egy másik, meglehetősen züllött kinézetű fiatalember elkísért vasárnap az egyik szomszéd faluba az istentiszteletre. Meglepte az ott tapasztalt vidámság és barátságosság. Jól esett neki a vendégszeretet, és nagy csodálkozással vette tudomásul, hogy senkit nem botránkoztatott meg a ruházata. Másnap elkérte a kerékpáromat, hogy „munkát keressen”. Kölcsönadtam neki. Néhány nap telt el, semmi hír róla. Aztán vasúton visszaküldte a biciklit megtisztítva, megolajozva. Dortmundban munkát talált. Hosszú köszönőlevelében megírta, hogy szorgalmasan olvassa a Bibliát, amit adtam neki, és hogy keresztyénné lett.

A Megváltónak fontos, hogy még a legszegényebb testvérben is bízunk. Benne ugyanazzal a szeretettel ölelhetünk át mindenkit. Így soha nem csalódunk az emberekben.

Ne követelj! Adj mindent! Tűrj és hallgass! Ne az áldozatod, hanem a szereteted láttasd!

A szomszéd községből ezt írta egy tisztviselő: „A vizsgálati fogságban találkoztam egy férfival, akit csavargás miatt zártak be. Volt az ön ajánlásával egy Újszövetsége, amit cigarettáért akart elcserélni. Addig alku-doztunk, míg végül tíz cigarettáért megkaptam.”

Ez a tisztviselő az Újszövetség olvasása során hitre jutott, és esténként abból olvasott fel a foglyoknak. Később megismertem a családját is, és még ma is kapcsolatban vagyok velük. Isten szava nem tér vissza hozzá üresen, és nem pusztítható el. De néha olyan furcsa utakat jár be, mint ennél az embernél. Másvalaki közömbösen ott hagyta a Bibliáját egy kerítésen. Ismerőseim megtalálták és visszajutott hozzám.

Más alakommal egy ember dühösen elhajította a Bibliát a szántóföldön. Egy paraszt megtalálta, odaadta egy munkásnak, az a barátjának, aki végre arra használta, amire való, és áldás lett a számára. Egy másik testvér egyáltalán nem hitt Isten létezésében. Látható bizonyítékot akart. Ezt arcátlanságnak találtam. Vasárnap együtt mentünk a templomba. Mivel nem volt egy

fillérje sem, akartam neki ennivalóra valót adni. Határozottan elutasított: „Semmit nem fogadok el öntől!” Amíg a templomig érünk, a pénz egyikünkötől a másikunkig vándorolt. „Isten ajándékozza önnek a pénzt, Tőle nyugodtan elveheti” – vettem ellen, de ezt sem használt. Végül eltettem a pénzt. Istentisztelet után egy asszony pénzt nyomott a kezembe: „Az ön hajléktalanjai számára, ennivalóra” – suttozta. Boldogan akartam továbbítani az adományt, de az ember elutasította, és nem fogta fel, hogy az egy Istentől küldött másik pénzérme. Felkerestük együtt az asszonyt. „Amikor az istentiszteleten maguk mögött ültem, az jutott eszembe, hogy ezeknek adnom kell ennivalóra pénzt.”

A férfi falfehér arccal meredt a kezében levő pénzre. Felismerte: ez Isten válasza a kétségére. Később még egyszer láttam ezt a férfit. Még nem volt Isten gyermeke, de ezt az élményt soha nem fogja elfelejteni...

Két „országúti testvér” megígérte, hogy elkísérnek egyszer a szomszéd faluba az istentiszteletre. Micsoda boldogság töltött el, mikor láttam, hogy pontosan megjelentek a villamosmegállóban! Leszálltunk, és gyalog kellett továbbmennünk. Egyikünk sem tudta, hol és mikor lesz az istentisztelet, csak annyit, hogy erdei istentiszteletről van szó. Igen ám, de köröskörül mindenütt erdő és erdő! Némi kérdezősködés után megtaláltam azokat az embereket, akik egész biztosan elmennek majd az istentiszteletre. Mielőtt észbe kaptam volna, két országúti társamat meghívták ebédre. Háziasszonyunk utána elkísért az istentiszteletre. Komolyan és sürgetően beszélt hozzánk Isten. A kórus is csodásan zengett: „Csak Jézusban találás békét!” Utána kávé és süteményt kapunk, annyit, hogy el sem tudtuk fogyasztani. A maradékot összecsomagolták a társaimnak. Mikor fizetni akartam, azt a választ kaptam, hogy el van intézve...

„Ha Isten adott ennivalót – gondoltam –, akkor kivészek a testvéreknek egy szobát a hotelban, hogy egyszer végre kialhassák magukat és az esti összefövetelre is maradhassanak.” Az útiköltségen kívül még semmiért nem kellett fizetnem, így hát magam is tenni akartam valamit értük. De Isten másképp gondolta. Valaki pénzösszeget nyomott a kezembe. Gyorsan a hotelba! És láss csodát: a szoba éppen annyiba került, mint amekkora az adomány volt.

Boldogan fogyasztottuk el a vacsorát a kedves háziasszonyunknál. Micsoda pompás nap volt ez a két kísérőmnek, akik napok óta semmi rendes ételhez nem jutottak! Bajukban imádkoztak Istenhez, és Ő gazdagon megajándékozta őket. Nem volt nálam boldogabb! Nagy volt az örömöm akkor is, ha egy kedves ismerősöm kért, hogy látogassam meg a kórházban. A kórházban volt egy külön „kuncsaft-szoba”, amit mindig felkereshettem. A Bibliát mind szívesen fogadták, és jó néhány levél tanúskodott arról, hogy Isten szava nem tért hozzá vissza üresen.

„Országúti testvéreim” gyakran kérdezték, nem árt-e a hírnevemnek, ha az ő társaságukban láttak. Voltak, akik néhány lépéssel mögöttem akartak menni. Újból és újból ki kellett jelentenem: „Ti vagytok az én legközelebbi barátaim.” Szombatonként a legegyszerűbb ruhában mentem közéjük; kopott szoknya a palástom és a kantine missziós állomásom. Boldogan ültem társaságukban a padon csomagjaikkal, hátizsákjaikkal vagy táskáikkal mellett. Hiszen maga az Úr vezetett össze bennünket. Vannak, akik tavasszal kalapot, kabátot hoztak hozzám, hogy nálam tarthassák ősziig, ha majd hidegebbre fordul az idő. Szívesen elraktam a molyzsákba, míg újra szükségük lett rájuk.

Mások a fizetésüket bízzák rám, hogy ne hogy eligyák. Adventkor koszorút készítünk, gyertyát gyújtunk. Karácsonyt is velük ünnepelem. Kis ajándékokat kaptak, különösen gyapjú zoknit. Hálásak és vidámak voltak, hogy hallhattak a jászolba fektetett gyermekről, a mi Megváltónkról. Miért kerülnek az emberek az utcára? Mi üzi őket egyik szállásról a másikra, szidalmazást, megvetést tűrve, kitaláltan? Sokaknál a széthullott szülői ház az ok, veszekedés, gyűlölet, irigység, külső-belső szükség. Vannak köztük börtönből szabadultak, akik nem találnak munkát, mert nem bíznak meg bennük. Munkakeresők, betegek, öregek, tanult és egyszerű, jó és rossz emberek. Mindegyik a Megváltó átölelő szeretetére vágyik.

*„Bármily kicsi a kalász a tarlón, ne taposd el!
Akármilyen szegény és nyomorult is egy ember, ne társítsd el!*

*Emeld fel, különben elpusztul a porban,
akiért a Megváltó meghalt, ne hagyd meghalni,
Törekezd a kalászt összeszedni.*

*Kicsi a fáradozás, nagy a szeretetből fakadó kötelesség,
Ne feledkezz meg róla!”*

Az Úr szőlőskertjében végzett szolga maradéktalanul kielégít, – ezt mondanom sem kell. Amit Istennel megélhet az ember, minden földi, emberi élmény fölött áll. Senki nem lát úgy bele a szívünkbe, mint a mennyei Atya. Ő soha nem ítél minket hamisan. Úgy ismer bennünket, ahogy vagyunk, és hordoz.

Mint zongoratanárnőnek sokféle szolgálati lehetőségem volt. Az emberek szívébe énekelhettem és játszhattam az Úr Jézust. Tanítás közben belelélhettam tanítványaim családi viszonyaiba. Szinte naponta volt alkalom bizonyosságot tenni, ahol a Megváltó nélküli emberek nem boldogultak az életükkel. Minden héten 15 faluba bicikliztem el, ismertem ott a betegeket, szomorúakat, magányosokat. Néha rövid látogatásra is volt időm.

Igen, aki egész erejét a Megváltónak szenteli, az boldog ember.

Fordította: Czövek Olivérné

ZSIDÓ ÉLET

Haza, hazaszeretet, hazafiság

„*Szivet cseréljen az, aki hazát cserél!*” – idézhetjük Tompa Mihályt A hazaszeretet a zsidóság érzelmevilágában igen sok félreértésre, vitára ad alkalmat az utóbbi időben is, különösen, amióta bizonyos körökben fellángolt (vagy csak „divatos” kifejezéssé vált?) az „idegenszívűséggel” való megbélyegzés.

Hazafiatlansággal vádolni a magyar zsidóságot sosem lehetett.

Ha csak arra gondolunk, hány zsidó honvéd vett részt az 1848-as szabadságharcban (többek közt e sorok írójának egyik közeli rokona is), akiknek az obsitos levelét ma is kegyelettel őrzik a családtagok...

Beregszászban élő zsidó nagyszüleim lakásában a dolgozószobában a fő helyen foglalt helyet Kossuth Lajos és Petőfi Sándor olajportréja.

Anyai nagyapám mindig is magyarnak vallotta magát, magyarként harcolt az első világháborúban, így nem érthette, miért került családjával az Auschwitzba induló vonatra, és azelőtt két héttel miért kellett eltemetnie nyolc gyermeke közül egyetlen fiát, akinek beteg veséjét „csak úgy, szórakozásból” egy magyar altiszt verte le, amibe a harmincéves nagyreményű ügyvéd bele is halt.

Jómagam 1949-ben születtem, így csak képről ismerhettem meg édesanyám családjának nagyobb részét.

A legmegrázóbb találkozás számomra az volt, amikor néhány évvel ezelőtt a szerkesztőktől tiszteletpéldánnyként kaptam Auschwitz Albumot felülve azon az oldalon nyílt ki a könyv, ahol a huszti zsidókat fotózták a haláltábor rámpájánál: Köztük nagyapám jellegzetes kimagasló alakját, arcát fedeztem fel.

Gyönyörű, vallásos nagynénem, még ifjú menyasszony, a haláltáborban első este nekiment a szögesdrótnak, mert a nyilasok szórakoztatására fenntartott tábori nyilvánosházba akarták küldeni. Így sikerült a kevésbé rémes halált választania.

Sokszor hallottam gyerekkoromban és később is: „Ne feledd, honnan jöttél, hová tartasz!”

Nem is feledek. Ahogy nem feledek a gyermekkori játékokat, barátokat, a szüleim arcát, ugyanúgy nem feledek a félelmeket:

Hiába voltam néhány éves gyerek, tudtam, családom retteg az ÁVÓ-tól, és attól, miket beszélnek a szomszédok előtt, de attól is, hogy „Horváth, a nyilas” a másik házból megint bármikor feljelentheti anyámat, ha újra

üldözik majd a zsidókat. 7 évesként emlékszem 1956-ra, unokabátyáim örömére, akik ott voltak a gyűlölt Sztálin szobor ledöntésénél, de emlékszem szüleim rémült arcára is, amikor fegyveres suhancok kérdezték a ház mesternét az óvóhelyen, van-e zsidó a házban. A harcias amazon seprűvel kergette ki őket, mondván, hogy nincs itt zsidó, és ne félemlítsék meg a lakókat. Horváth, a nyilas szerencsére éppen nem állt kint a szomszéd ház előtt addig rejtegetett nyilas karszalagjával, mellét döntve, hogy ő már '44-ben is nyilas volt.

Amikor anyám a felszabadulás után visszajött a haláltáborból, Horváth letérdelt a szüleim elé, és kérte őket, ne jelentsék fel, mert megbánta, amit tett (ő jelentette fel bujkáló anyámat, és megbüntette őt az Isten, mert a felesége bombatámadás áldozata lett.

A forradalom után sem tettek semmit a szüleim. Hétévesen azon gondolkodtam, hogyan mondhatnám el a rendőröknek, ki is az a félelmetes Horváth, a postás, a másik házból. Kisdobos lettem, majd büszke úttörő, örs- majd rajvezető. Apai nagyanyám esténként elimádkoztatta velem az „En Istenem jó Istenem”-et.

Kirándulásaink során megismertem általa a Máriaremetei kegyhelyet, és a Makkosmárián lévő kis templomot is, de anyám sírástól fojtott hangon hallatott „Smá Israel” szavai is belevésődtek zsigereimbe.

Apai nagyapám Bécsben született a Monarchia idején. Fiatalon került Budapestre, jól beszélt magyarul is.

Szilveszter éjjelén nemcsak ő, de nővére, aki jóformán csak németül beszélt, meghatódva, vigyázállásban hallgatták a magyar Himnuszt a rádióban.

Magától értetődő volt, hogy magyarok vagyunk, osztrák, székely, zsidó felmenőkkel.

Apám, a magyar nótaszerző lakásunkban korrepetálta tanítványait. Házunkban reggeltől estig népdal és magyar nóta szólt.

Kisgyerekkoromban sokat jártunk a Svábhegyre, ahol nagyapa nyaralója volt, amíg az utolsók közt nem államosították. De ettől még a Szabadsághegy szép maradt számomra.

Szeretem Budapestet, a hidakat, a Gellért-hegyet, a múzeumokat, a Városligetet. Gyerekkori emlékeimben a május 1-jei felvonulások is szépek voltak, büszkén vonultam a többiekkel. Akkor még nem értettem, miért nem volt szüleimben is kitörő lelkesedés.

Iskoláimat Budapesten jártam, családot is ott alapítottam. Ma is nosztalgiával gondolok a gyönyörű közgazdasági technikum szecessziós épületére, a tanárookra. Későbbi közeli munkatársaimmal, barátaimmal a kapcsolataim annyira élőek, mintha állandóan Magyarországon lennének. A félbe maradt mondatokat a következő találkozásnál zavartalanul tudjuk folytatni.

Számomra nem a fizikai, hanem az érzelmi jelenlét és kötődés határozza meg a hovatartozást. Ahogy szeretni sem csak egy valakit lehet, számomra ez így igaz a hazára is. Véleményem szerint a kizárólagos szeretet korlát az életünkben. Ha például csak egy embert tudok szeretni, azzal nemcsak másoktól, de magamtól is elvieszem a kiteljesedett szeretet élményét.

Szeretem Magyarországot, ahol születtem, de szeretem Izraelt, választott hazámat, ezt a csodálatos országot, mert vallásomnál fogva a spirituális Izraelben születtem.

Mondhatnám azt is, nem én választottam hazámnak, hanem Ő választott engem. Hogyan is lehetnék hozzá hűtlen, hiszen nemcsak be-, de el is fogadott.

Elfogadott úgy, hogy semmit nem kért számon tőlem, hozzásegített, hogy beilleszkedjek.

Megalakulásával otthont adott az üldözötteknek, akik szülőhazájukból is menekültek annakidején az üldözöttek elöl. Ez is emlék, ha nem is éltem még akkor.

Magyarország gyönyörű. Hiányoznak az árnyékot adó, lombhullató fák, a négy évszak.

Izrael csodálatos ország. Ha nem vagyok itt, hiányoznak a fullasztóan párás délutánok, az ismerős madárhangok, az égbe szökellő karcsú pálmafák.

Szeretném, ha béke lenne végre az Olajfák hegyén, ha nem kellene látni gyermekarcú kiskatonákat fáradtan,

zsákjukra támaszkodva a földön ülve a vonatokon, akik biztonságunkra vigyáznak.

Szeretném, ha béke lenne a szívekben Magyarországon, ahol hála az Örökkévalónak nincs háború, de megosztottság van, s a gyűlölet palackjából kiszabadult szellem jelenléte bélyegzi a „másságot”.

Szép lenne, ha a gyönyörű magyar tájakon pompásan virágzó rétekhez hasonlóan virágozna együtt az ott lévő megannyi kultúra, s nem jelentene a sötétebb bőrszín vagy a más vallás egyúttal „idegenszívűséget” is.

Ha nem egymás ellenében, hanem egymásért szerethetnénk. Véleményem szerint a hazafiság nem „magyarokodást”, hanem magyarságot jelent, amelybe mindazok beletartoznak, akiknek felmenőik magyarok, s annak érzik magukat, s őrzik a magyar kultúrát.

Minden népnek, hazának vannak fájdalmai. A történelem egyiket sem kímélte.

Véleményem szerint *mint magyar zsidónak* nem elég, ha én szeretem hazámat. Hazámnak is szeretni kell engem, hogy otthon érezhessem magam benne.

Máskülönben csak a nosztalgia marad, a tájak, az épületek szépségének megőrzése emlékezetünkben.

Vágyódhatunk rokonaink, barátaink után bárhol éljenek is, de hazánk csak az lehet, amely úgy fogad, mint anya karjai gyermekét. Ezért a politika is sokat tehet(ne).

A hazához tartozásban sosem volt nagy szerepe annak, hogy ki melyik országban lakik, hiszen nagyjaink (költőink, művészeink, politikusaink) közül sokan éltek más országokban, ki saját akaratából, ki helyzetéből adódóan, mégis megmaradtak hazafiaknak.

Schlesinger Hanna

József Attila:

(*Ime, hát meggletem hazámat...*)

Ime, hát meggletem hazámat,
a földet, ahol nevemet
hibátlanul írják fölém,
ha eltemet, ki eltemet.

E föld befogad, mint a persely.
Mert nem kell (mily sajnálatos!)
a háborúból visszamaradt
húszfilléres, a vashatos.

Sem a vasgyűrű, melybe vésvé
a szép szó áll, hogy új világ,
jog, föld. - Törvényünk háborús még
s szebbek az arany karikák.

Egyedül voltam én sokáig.
Majd eljöttek hozzám sokan.

Magad vagy, mondták; bár velük
voltam volna én boldogan.

Igy éltem s voltam én hiába,
megállapíthatom magam.
Bolondot játszottak velem
s már halálom is hasztalan.

Mióta éltem, forgószélben
próbáltam állni helyemen.
Nagy nevetség, hogy nem vétettem
többet, mint vétettek nekem.

Szép a tavasz és szép a nyár is,
de szebb az ősz s legszebb a tél,
annak, ki tűzhelyet, családot,
már végképp másoknak remél.

HÁTTÉR

Néhány iskolánkból beszámolót kaptunk, ezeket örömmel osztjuk meg Olvasóinkkal.

Wesley János Óvoda, Általános Iskola, Szakiskola és Gimnázium, Budapest, MÁV-telep

Szeptemberben, amikor megkezdődött a tanév, mindenki nagy lelkesedéssel, új tervekkel indult. Ezekből a tervekből több-kevesebb sikerrel bizonyára sikerült megvalósítani valamennyit. Visszatekintve elmondhatom, minden nap adott új feladatot és hozott eredményeket is. Ebben az iskolában mindig történik valami, igazán nem mondhatjuk, hogy unatkoztunk.

Ezen a helyen inkább a szépre szeretnék emlékezni, hisz azokban is bővelkedünk.

A Kőbányai Pedagógiai Napok program keretében Pizarro-Iványi Júlia bemutató órát tartott, mely a kerületi kollégák körében növelte iskolánk hírnevét.

Volt Wesley nap, Ki Mit Tud, nagyon szép, sok ajándékkal és műsorral teli karácsony, ill. előtte közös készülődés. Megemlékeztünk ünnepeinkről, gyermekeink jártak kiállításokon, volt jótékonyági koncertünk, akadt olyan osztály mely hajókiránduláson találkozott a Dunával, mások közösen tekintették meg az ijesztő Dunát.

Óvodásaink és iskolásaink is egy élményekben gazdag napot tölthettek az Állatkertben. Az ovisok egy szép, nyitott panoráma busszal utazhattak. Más alkalommal kisvasútról ismerkedhettek a budai hegyekkel.

Programjaink egy részét adományozók felajánlásából, önkéntesek segítségével tudtuk megvalósítani.

Diákjaink az idei tanévben – iskolán kívül is – sok szép eredményt értek el. Részt vettünk – első alkalommal – az Országos Roma népismeret versenyen, ahol a döntőbe jutott Bagó Ádám 6. osztályos diákunk, és ott az 5. helyet szerezte meg. Felkészítő tanára Majsai Virág Eszter kollégám volt.

Országos Wesley Móra versenyen minden kategóriában képviseltettük magunkat. A diákok felkészítő tanára Kósi Mária kolléganő. Farkas Annamária 9. évfolyamos, Bagó Ádám 6., Bagó Dia 7., Kovács Bernadett 5., Hrazdyra Karmen 4. osztályos kitüntetett eredményeket értek el.

Budapest Főváros Kőbányai Önkormányzat Kitüntetését az idei évben Bagó Ádám 6. osztályos diákunk kapta.

Jótékonyági koncertünk bevételéből minden évben egyszeri ösztöndíjat kap az ÉV TANULÓJA. Idén alsó

tagozatban Fehér Dominik 1. osztályos, felső tagozaton Bagó Dia 7. osztályos tanuló.

Természetesen azokat is díjazzuk, akik nélkül ezek meg sem valósulhatnának.

Az ÉV PEDAGÓGUSA: Kósi Mária

Fenntartói dicséretet az alábbi kollégák kapnak: Császár Adrienn, Gránicz Tamás, Hefler Csilla, Iványi Miklósné, Pizarro-Iványi Júlia

Iskolánkban a 2012/2013-as tanévben 18 óvodásunk, és 9 nyolcadikos diákunk ballagott. Egy részük továbbra is intézményünk diákja marad, első és kilencedik osztályban. 3 fő szerzett épületasztalos, 9 fő élelmiszer- és vegyi áru eladó szakmunkás bizonyítványt. Az érettségien 22 főből mindenki sikeresen vette az írásbeli akadályokat. A szóbeli megmérettetés még hátra van, de bízunk benne – az eddigi eredmények alapján – sikeres vizsgát zárunk.

Ezúton is szeretném kifejezni elismerésem minden kollégának és technikai dolgozónak!

Lónyai Zsuzsanna igazgató

Wesley János Óvoda, Általános Iskola, Szakiskola, Előkészítő Szakiskola, Szakközépiskola, Alapfokú Művészetoktatási Intézmény és Kollégium, Gyüre

A gyürei székhelyintézményben a 2012/2013 tanévet 127 tanulóval zártuk. 16 kitűnő és 10 jeles tanulónk volt. 10 tanulónak nem sikerült teljesítenie az éves követelményeket, közülük 3 tanuló évet kell, hogy ismétljen.

A tanév során közel 40 tanulmányi versenyen szerepeltek eredményesen gyermekeink.

17 ballagó nyolcadikostól búcsúztunk, ők valamennyien továbbtanulnak. Gimnáziumban, szakközépiskolában és szakiskolában folytatják tanulmányaikat.

Wesley-díjban részesült Gál Sándorné 25 éves kimagasló nevelő-oktató munkájáért.

Balogh Beatrix, tagintézmény-vezető

**Otthona sokféle lehet az embernek,
hazája csak egy van.
(Popper Péter)**

Wesley János Óvoda, Általános Iskola, Szakiskola, Előkészítő Szakiskola, Szakközépiskola, Alapfokú Művészetoktatási Intézmény és Kollégium, Beregdaróc

A Wesley János Többcélú Intézmény Beregdaróci Tagintézményében 72 tanuló számára ért véget a tanév. Az iskola legkisebb létszámú osztálya búcsúzott június 15-én. A 6 tanuló legfontosabb feladata a tanév során a megfelelő középiskola kiválasztása volt. Az iskola igyekezett ebben minél nagyobb segítséget nyújtani számukra. Az IPR programon belül pályaaorientációs foglalkozásokat tartottunk a tanulóknak, tanórán belül és kívül egyaránt. Ellátogattunk, most először az iskola történetében, a Nyíregyházán megrendezett Pályaválasztási Kiállításra. A gyerekek megismerhették a faluban megtalálható szakmákat. Az iskola korábban végzett tanulói közül is vendégül láttunk néhányat, hogy meséljenek életük alakulásáról. Mindezek eredményeként a tanulók piacképes szakmát igyekeztek választani, ami egyéniségükhöz, lehetőségeikhez a legjobban illeszkedik. Minden tanulókat az általa első helyen választott középiskolába vettek fel. Két tanuló szakközépiskolában folytatja tanulmányait, egészségügyi és mérnöki pályára készülnek. Mindketten szeretnék később felsőfokú végzettséget szerezni. 4 tanuló szakiskolába készül 1 fő Vásárosnaményban, 3 fő pedig a Wesley János Többcélú Intézmény Márokpapi Tagintézményébe.

Az év során tanulóink több versenyen is részt vettek, ahol eredményesen szerepeltek (Bendegúz, Alma-Mater, Apáczai Komplex Tehetséggondozó, stb.) Sukta Dominik országos angol versenyen 16. helyezést ért el. A „mese-mese-meskete” mesemondó versenyen 2. helyezést ért el Kosztel Judit. Diákjaink a művészetek iránt is élénken érdeklődnek. 63 tanuló vett részt művészeti oktatásban zongora, furulya, citera, grafika és néptánc tanszakokon. A Vásárosnaményban megrendezett IV. Nemzetközi Zongoraversenyen első és harmadik helyezést ért el két tanulóink, Penke Patrik és Penke Nikolett. Az iskola tanulói az év során igyekeztek képességeikhez mérten a legjobban teljesíteni, ezért kitűnő és jeles tanulókkal is büszkélkedhetünk. Természetesen az év nem csak tanulással telt. 8. alkalommal rendezte meg iskolánk a Mikulás –kupát, melyen a tagintézmények csapatai mérhették össze tudásukat. Tanulóink nagyon élvezték a kirándulásokat, melyeken megismerkedtek a környék templomaival, a Szatmári tájegység nevezetességeivel és az Aggteleki cseppkőbarlanggal. Idén is több projekt, témahét került megrendezésre. Az Egészségét, a Húsvét, a Karácsony projektek már jól ismertek voltak a gyerekek számára. Újdonság volt a Színek és fények, valamint a Lakodalom projekt, mely több mint három héten keresztül zajlott.

Ésik Edina

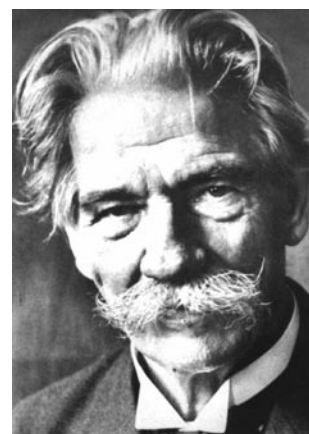
Albert Schweitzer: „Jézus legyen a szíved törzsfőnöke”!

„Azért magyarázom nektek Jézus szavait, hogy ti, akik távolról eljöttetek, elmondhassátok: ő én ismerem Jézust, tudom, hogy ő a király, hogy neki kell uralkodni az én szívemben is. Eddig olyan volt a szívetek, mint egy falu sok gonosz törzsfőnökkel. Ezek a gonosz törzsfőnökök a szívetek rossz gondolatai. Ott van a nagy törzsfőnök, akit hazugságnak hívnak, és azt mondja, hazudjatok. Van egy másik törzsfőnök, aki így biztat: legyetek gazdagok, lopjatok! Aztán van még egy törzsfőnök a gonoszság, ez arra ösztökél benneteket: veszekedjete, üssete, haragudjatok! Ismét más törzsfőnök a lustaság.

Szívetek falujában mindeme törzsfőnökök az urak. Már most mondjátok meg nekem. Ha egy falu törzsfőnöke gonosz, lehet-e boldog az a falu? Nos? És ha a szívetekben élő törzsfőnök gonosz, lehet-e boldog a szívetek? A boldog szív csendes, mint egy tó a nap-sütésben, de a boldogtalan szív olyan, mint az Ogowa egy tornádó kezdetén, és ha most megkérdeszlek benneteket: csendes és boldog a szívetek? Mindegyikőtök kénytelen lenne így válaszolni: nem doktor, ha a szívemre figyelek, akkor tudom, hogy nem boldog.

Pedig minden szív csendes és boldog akar lenni, ezt még a legvadabb ember is tudja.

Az emberszív mind egyforma. Békességre vágyunk és boldogok akarunk lenni. a fehérek éppúgy, mint a feketék. De a szívnek csak akkor lesz békessége és akkor lesz boldog, ha benne Jézus az úr mindenféle jó gondolattal. Egyedül ő teheti meg, hogy szívünk őt kövesse, s így békés és boldog legyen, és ezért kell mindenben, amit tesztek megkérdesznetek: megengedi-e ezt a Törzsfőnök? Ezért mondom mindegyikőtöknek: Jézus legyen a szíved törzsfőnöke. s azok, akik akarják, hogy Jézus valóban ura legyen a szívüknek, békességet nyernek, boldogok lesznek, s tudni fogják mit jelent Isten országát a szívünkben hordozni. Ma tehát mindnyájatokat arra buzdítalak: imádkozzatok, hogy Isten országa jöjjön el a világba, s azért is imádkozzatok, hogy a szívetekbe jöjjön el.”

IFI SAROK

Ha elolvasod a Bibliából az I. Sámuel 17. részt, érdekes történetet ismerhetsz meg egy hazafias és bátor férfiről, aki Istenéért és a hazájáért nagyon bátran harcolt. A történet mellett a megfejtethed a kövekbe elrejtett fegyverek nevét.

akrddal

dzsálnáavl

ááradavl

stlen

éevbnne

Te és jössz ellenem, de én a seregek Urának, Izrael csapatainak

megyek ellened, akit te kicsúfoltál. 1Sámuel 17,45

Ha szeretnél színezní akkor ezen a képen megteheted!

Kép: www.kateketa.hu

Jó munkát! Tdke

BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN

Jobb hazát Istenem mutat nekem

A kantáta (Ó, Isten, oly sok fájdalom – *Ach Gott, wie manches Herzeleid*, BWV 58) eredetileg 1727. január 5-re íródott, azonban az utókor csupán az 1733-ban átdolgozott változatot ismerheti, amelyben a korábbi kompozíció 3 oboával gazdagodott, illetve a 3. tétel is átalakult. Az ismeretlen szövegíró a földi világ szenvedéseinek időlegességét állítja szembe a mennyei örömek örökkévalóságával. A tételek szimmetrikusan helyezkednek el: a mű duett-tel kezdődik és záródik (1. és 5. tétel), mindkettőben egy-egy korált szólaltat meg a szoprán-énekes, amelyet a basszus ellenpontoz; a központi szoprán-áriát (3. tétel) egy-egy recitativo keretezi (2. és 4. tétel).

1. Duett (szoprán, basszus): A szoprán aggodalommal és szorongással teli korál-szövegére/dallamára a basszus bátorító-vigasztaló szavai válaszolnak. Bach a leglényegesebb szövegrészeket plasztikusan emeli ki: Fájdalmas, egyben szinte felháborodott dallamfordulat hangsúlyozza a „szörnyű kort” (*böse Zeit*):

A „boldogsághoz vezető út” (*Gang zur Seligkeit*) sokhangú hajlítást kap, érzékeltetve az út hosszúságát:

A „fájdalmat” (*Schmerze*) panaszosan ereszkedő kromatikus dallam festi (*e passus duriusculus* = „nehéz menet” hallható pl. folyamatosan a h-moll mise *Crucifixus* tételében is):

Az „öröm” (*Freude*) felgyorsult dallamhajlításai szinte virágba borítják a tételt. A bizakodó zeneszerző e gyöngyöző futamba „belecsempészte” saját nevének dallamhangjait is!

(szoprán) *Ó, Isten, oly sok fájdalom / Tör rám és szívem fél nagyon. / Sok búval telt a keskeny út, / Míg majd a vándor mennybe jut. // (basszus) Tűrj, csak tűrj, csak tűrj, én szívem, / Habár ez itt szörnyű kor, / Oda jutsz, hol üdv honol, / Föl a mennybe, hol kín nincsen.* (Liedemann Ákos fordítása. Világhálón meghallgatható: <http://www.youtube.com/watch?v=bc7qSuzrXZg>)

2. Recitativo (basszus): Az énekbeszéd – szorongatott újtestamentumi helyzetként – az egyiptomi menekülést idézi fel – a kulcsszavakat: „ellenség” (*Feinde*), „Herodes”, „éjjel” (*Nacht*), „Egyiptom” (*Aegypten*) éles diszsonanciákkal, szokatlan dallamfordulatokkal kiemelve: *Üldözöm bár e gaz világ, / Az Isten barátként áll melléd, / És karját tárja feléd, / Ha ellen' támad rád. / És bárha Heródesnek dühe / Vérfürdő szándékától üzve / Megváltónk életére tör, / De éjjel im egy angyal jó, / Ki Józsefre hoz álmot, / Készítve: meneküljön onnan / Most Egyiptomba nyomban. / Isten szava int, és mindig biztat Ó. / Így szól: Ha bércek süllyednek el s halmok / És víznek árja hullámsírba tart ott, / Én el nem hagy-lak, / S tőled soha el nem válok.*

3. Ária (szoprán): Szólóhegedű kíséri a bizakodó és bizonyoságtévő énekes-szólístát: *Az nyugtat meg a szenvedésben, / Hogy én az Úrban bízom csak. / Ha vágyom Hozzád, bizton érzem: / Majd Nálad mennyben üdvöm leszen, / Így kín s bűn meg nem ingatnak.*

4. Recitativo (szoprán): A „világtól üldözött” lélek énekbeszéde – az áhított Édenbeli jövő jelené válásának óhajára – ariosóvá oldódik: *Ha el nem áll e világ / Attól, hogy üldözzön még tovább, / Jobb hazát Istenem / Mutat nekem. / Ó, bár ma történhetne velem, / Hogy láthassam: fönt vár az Éden!*

5. Duett (szoprán, basszus): A kantátát örömteli, bizakodó kettős zárja. A szoprán – akárcsak a nyitótételben – egy mennyei üdvösségre áhító korált szólaltat meg, míg a basszus (nyilvánvalóan: Krisztus) e vágy beteljesedésének bizonyosságát zengi: (szoprán) *Még hosszú út áll előttem, / Míg Hozzád mennybe jut lelkem. / Ott örök honra lelhetek, / Te azért ontád vére-det. // (basszus) Nyugodt légy, légy nyugton, lelkem, / Bú bár itt, ott üdvösség! / Öröm árad onnan szét, / S minden kint az legyőz bennem. / Nyugodt légy, nyugodt légy, / Bú vár itt, ott üdvösség!*

Göncz Zoltán

INTÉZMÉNYEINK ÉLETÉBŐL

„Az ember mindig megtalálja azt az örömet, amit talán Isten érezhetett, amikor megalkotta a világot.”

Beszélgetés Iványi Miklós kispesti lelkésszel – ezúttal a Wesley János Kht. munkájáról

Mióta működik a Wesley János Kht.?

2004-ben alakult a Wesley János Kiadó Kht., aztán átalakult egy Kft.-vé, ez pedig 2010-ben történt, úgy-hogy gyakorlatilag kilenc, lassan tízedik esztendeje működik.

Miért pont ez lett a neve? Wesley-hez milyen módon kapcsolódik?

Két oka is van ennek. Az egyik az, hogy szerettük volna, ha Wesley szociális munkája, illetve a szegényekkel való foglalatossága, a lecsúszott rétegekkel kapcsolatos missziója valamilyen formában visszaköszön ebben a vállalkozásban. Ugyanis tudni kell, hogy Wesley a munkásnegyedekben dolgozott, és azokkal az emberekkel foglalkozott, akik valamilyen szempontból nem tudták a maguk érdekeit érvényre juttatni. Így amikor megfogalmazódott a kiadó létrehozásának gondolata, egyfelől a könyvkiadásunkat szerettük volna lefedni, másfelől olyan embereknek segítséget nyújtani, akik szenvedélybetegségben kínlódnak, és/vagy ilyen háttérrel rendelkeznek – vagy pedig esetlegesen börtönviseltek.

Ezért gondoltuk, hogy ez a fajta szellemiség, ami Wesley-nél megtalálható volt, köszönjön vissza a Kht. (illetve később a Kft.) tevékenységében is.

Kezdetben milyen munkát végzett a Kht.? És mi jött hozzá az évek során?

Ennek az egyházi tevékenységnek a fő célja a könyvkiadás. Ide tartozik az Élet és Világosság újságunknak a nyomtatása, a Csillagszálló utcai lap nyomtatása, és azon hitmélyítő illetve tankönyveknek a kiadása, nyomtatása, amelyek a főiskolán tananyag formájában, illetve az egyházban hitmélyítő irodalom szempontjából megjelennek. „Melléktevékenység” (bár elég jelentős) az építőipari részlege, aztán idetartozik a könyvesbolt, a nyomda, a konyha, az asztalosműhely és most már egy virágbolt is.

A gyakorlati/fizikai munkavégzésen túl mi a célja a Kht.-nak?

Ahogy említettem, a fő gondolat az volt, hogy a lecsúszott vagy az életét elrontott emberek számára egy újabb lehetőség adódjon, ahol nem azt vizsgálják, hogy milyen stigmákkal rendelkeznek, hogy van-e egyáltalán stigmájuk, hanem itt tiszta lappal lehet indulni, függetlenül attól, hogy börtönviselt valaki, hogy akár alkohol vagy drog problémája van. Itt senki nem firtatja, hogy milyen háttérrel indult. Ez a munkahely segítséget nyújt abban, kicsi rásegítéssel, hogy újból felépíthesse az életét – természetesen örülnénk annak, ha ez nem csak az anyagiakban mutatkozna meg, hanem lelki értelemben is újraépülhetne vagy újrakezdehetné az itt dolgozó az életét. Így tehát a dolgozói állományunk egy bizonyos része mindig valamilyen problémával küszködő ember. Most is van szenvedélybetegünk, aki börtönviselt; mint ahogy természetesen vannak olyanok is, akiknek ilyen jellegű problémáik nincsenek. Mert hisz ha mindenki sérült lenne, akkor nem lehetne igazán hatékonyan működtetni egy ilyen szervezetet.

Hányan dolgoznak jelenleg itt?

Azokon a területeken, amiket említettem, huszonhatan dolgoznak, plusz az ügyvezető, tehát összesen huszonheten vagyunk.

Milyen feltételekkel dolgozhat itt valaki?

Különlegesebb feltételek nincsenek. Több olyan dolgozónk van, aki megpróbálkozott a „többszöri-újbolí” (próbálok nem bántóan fogalmazni) munkavégzéssel, majd pedig elfáradt abban. Akad, aki harmadszor, negyedszer rugaszkodik neki a munkavégzésnek, amit természetesen támogatunk. A feltételek elég egyszerűek: nem lehet izgató szereket használni munkavégzés közben, nem lehet alkoholt fogyasztani, nem lehet drogos állapotban megjelenni. Tehát azok a feltételek, amik más normális vállalatoknál, de különleges elvárás nincsen. Nem vizsgáljuk a hitbéli állapotát, a politikai nézeteit... tehát mindenkitől annyit várunk el, amennyiért a fizetését kapja, csak azért dolgozzon meg.

Van-e olyan, akit „rehabilitációs” céllal dolgoztatnak? Milyen sikerrel?

A rehabilitációt nem lehet százalékos arányban, siker felől vagy sikerorientáltan megközelíteni, mert hisz ez nem egy sikerorientált vállalkozás. Némelyeknél sikert értünk el: mondjuk teljesen lecsúszottan, óriási adósságokkal érkezett hozzánk, börtönviselten. Mára már nem hajléktalanszállón lakik, vannak tárgyai, amelyek a sajátjai, visszaadta az összes adósságát, és senki nem mondaná meg, ha ránézne, hogy honnan indult. Ez sikertörténet.

Aztán van, aki meg tudott ragadni, és van, aki persze visszaesett, a többszöri próbálkozás ellenére is, sajnos azt kell mondani – jelen pillanatban. Sohasem adjuk fel, mindig várjuk vissza azokat, akik elkezdtek nálunk az úgynevezett rehabilitációt.

Melyik munka áll legközelebb hozzád az összes tevékenységek közül?

Mindegyik, mert egyébként nem lehetne csinálni. Minden olyan munka, ami alkotó munka, az örömmel tölt el, legalábbis engem. Tehát ugyanúgy örülök annak, ha a konyhában ízletes ételt kapnak a hajléktalanok, mint annak, hogy mondjuk sikerül egy templomot vagy egy parókiát rendbe rakni. Az egyik látványosabb, a másik kevésbé látványos, de mindegyik munkafajtában vagy ágazatban ott van az alkotó ember. Mindig izgatott engem, hogy hogyan lehet a semmiből, vagy legalábbis a selejtből valami értékes dolgot csinálni. És így ez az egész munka élvezettel és örömmel tölt el. A szívemhez a könyvek állnak a legközelebb, és mindig örülök, ha valami értékes és egyedülálló könyvet sikerül kiadni – vagy olyat, amit még más nem adott ki, nem foglalkozott vele.

Kicsit a részletekről...

Konyha

Naponta közel 500 adagot főzünk: a (hajléktalan) népkonyha számára, hozzánk tartozik a Dankó utcai óvoda, a budapesti iskolák és a főiskolai büfé. Azonban többször előfordult, hogy egészen 1000 adagig felmentünk, például legutóbb az árvíz alkalmával, akkor naponta az árvízi területen dolgozók számára főztünk meleg ételt.

Építkezés

Az építőipari részleg főleg az egyházunk, a főiskolánk illetve az Oltalom Karitatív Egyesület számára végez munkákat. Parókiáink, templomaink felújítása, és esetlegesen új templom építése jellemzően az építőipari részleghez tartozik. Múlt októberben adtuk át a kisvárdai parókiát és templomot, ami nagyon szépen sikeredett. Most a kispesti templomon dolgozunk, illetve a hajléktalanellátó-rendszerben végzünk átalakítási munkálatokat. Több helyen a főiskolai bővítésen dolgozunk. Távlati célként vagy tervként a nyíregyházi kápolnát szeretnénk felújítani és átépíteni.

Asztalosműhely

Itt az építkezéseink során szükséges asztalos szerkezetek elkészítése folyik: nyílászárók, ajtók, polcrendszerek, egy-egy szekrény vagy akár asztal és székek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy tisztességes formában megújulhasson egy parókia vagy egy templom. Például a kisvárdai templomhoz az összes nyílászáró itt készült, most készítjük a kisvárdai könyvesboltnak a polcrendszerét, nemsokára készen lesz. Egyszer-kétszer külsősök számára is tudunk munkákat végezni.

Könyvkiadás-terjesztés

Budapesten működő könyvesboltunk nemcsak könyvesbolt, hanem egy országos osztóraktár is, most egy picit takarékon van, de van egy fiókoltja Kisvárdán, illetve volt egy Szegeden, amit most szeretnénk újraindítani. Kapcsolatban állunk világi könyvesboltokkal is, hiszen az a terv, hogy rajtuk keresztül a hitmélyítő irodalom eljuthasson a világi könyvespolcokra is.

A központi könyvesboltban a főiskola jegyzeteken túl a hitmélyítő irodalom is megjelenik, és egyszerre található meg mind a két irodalom. Így ha valaki éppen a jegyzeteit szeretné beszerezni, akkor akarva-akaratlanul belebotlik a hitmélyítő irodalomba, amelyen keresztül akár fel tudjuk kelteni az érdeklődését a hit dolgai iránt. A főiskolai jegyzetkiadás a szociális munkások, a pedagógia szakosok számára a tananyagot fedi le, olyan országosan elismert szerzőknek a munkáival, akik a szociális szakmában megkerülhetetlenek.

A teológiai jellegű kiadványsorozatunkban olyan kiadványok találhatóak, amelyekkel nem igazán foglalkozott eddig senki. Fontos szegmense a kiadói munkánknak, hogy a zsidó-keresztény párbeszéd tisztességes formában megjelenjen a kiadványainkon keresztül. Így a keresztény antiszemitizmus vagy antijudaizmus könyveiről megpróbáljuk a leplet lerántani. Többek között Krizosztomosz (azaz Aranyszájú Szent János) antiszemita prédikációinak a kiadása jelent itt meg. És nem azért, mintha ezt a szellemiséget szeretnénk terjeszteni, hanem ehhez készült egy több oldalas bevezető tanulmány, amely rámutat azokra a pontokra, amelyek szégyenletesek a kereszténység szempontjából. Több ún. hitmélyítő kiadványunk van, melyek a gyerek vagy pedig a felnőtt olvasók számára nyújtanak élményt.

Nehéz eltalálni azt a példányszámot, amely eladható még. A mi gyakorlatunk az, hogy egy viszonylag kisebb, pár száz példányszámban adjuk ki először a könyveket. Ehhez megvan a magunk technikai felszereltsége, saját nyomdáinkban készítjük ezt. És ha sikerül eladni, akkor egy újabb pár száz példányszámban jelentetünk meg újból. Olyan szerzőknek a munkáit is kiadjuk, akik esetlegesen máshol nem tudják a munkáikat megjelentetni.

Aztán kiadtuk például Benedek Gábor István munkáját: az Énekek énekét fordította le hexameterben, amihez

nagyon szép illusztrációk készültek. Kányádi Sándor 80. születésnapjára is adtunk ki egy kötetet, mely igen jó válogatás lett.

Mi jelenti a legnagyobb kihívást a Kft. működtetésében?

Érdekes, hogy gyakorlatilag az egész intézményrendszerünkre jellemzően nem nagyon van anyagi forrásunk, de Isten mindig kirendeli azokat a szükséges anyagi javakat, amelyekkel működtetni lehet egy ilyen munkát. A maradék vagy bontott anyagokból nagyon érdekesen lehet újat teremteni. Az ember mindig megtalálja benne azt az örömet, amit talán Isten érezhetett, amikor megalkotta a világot. Nem mintha ez a munka ahhoz hasonlítható lenne... de azért mégis, egy szeletkéjét átérzi az ember, amikor valamit létrehozhat, amire ránézve úgy érzi, hogy talán Isten is mosolyogni fog, ha meglátja, örül neki. És ezek mindig jó dolgok, jó érzéssel töltenek el.

Mik a jövőbeli terveitek?

Nem olyan régen nyitottunk egy virágboltot. Ez is egy olyan terület, ahol újabb kapcsolatokat lehet kialakíta-

ni, és ezeket a boltokat vagy munkaágakat az ember mindig úgy tekinti, hogy ezeken keresztül emberekkel találkozhat, és emberekkel beszélhet a „lényegről”, ami nem más, mint az Istennel való közösség.

Hogy tudsz egyszerre ennyi tevékenységet végezni?

Mindig azt gondolom, hogy majd jön valamilyen fiatal kollega, aki nagy örömet leli azokban a munkákban, amelyeket így sikerült létrehozni. Ez az időszak még nem jött el, ezért muszáj bírni, és Isten mindig annyi erőt ad, amennyire szükség van. Nagyon kedves történet, amikor Mózes perel az Úrral, hogy erején felül való az a munka, amit rábízott az Úr, és azt mondja neki az Úr, hogy na, jól van, válassz hetven értelmes embert, és azokat odaadom neked segítségül. És amikor leszáll rájuk a lélek, amit Mózesből szakaszt el az Úr, akkor még Mózesnek mindig marad ereje, pedig hetven ember már kapott belőle. Ebből arra lehet következtetni, hogy Isten mindig annyi erőt ad, amennyire szükség van. Tehát ha bírja az ember, azt csak azért bírja, mert talán Isten is jelen van ezekben a munkákban.

-ikljan-im

2013. Polgárok Európai Éve

„Nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.” Zsidók 13,14

2013. JÚLIUS

Július hónap igéje: *„Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass: mert én veled vagyok.” ApCsel 18,9-10*

Istentiszteletek		Bibliórák	
	<i>Igehely</i>	<i>Isten Fia, aki mennyei polgárból földi polgár lett</i>	
Július 7. Szentháromság ünnepe után 6. vasárnap	<u>Ézsaiás 43,1-7</u> Máté 5,20-26 Róma 6,3-11	Első hét	
Július 14. Szentháromság ünnepe után 7. vasárnap	<u>1 Mózes 3,20-24</u> Márk 8,1-9 Róma 6,19-23	Második hét	Zsidókhöz írt levél 11,24-29 Hitbeli példaképek: Mózes – aki hitben mindig túlmegy az emberi lehetőségeken
Július 21. Szentháromság ünnepe után 8. vasárnap	<u>Ézsaiás 57,15-19</u> Máté 7,15– 23 Róma 8,12– 17	Harmadik hét	Zsidókhöz írt levél 11,30-35/a Hitbeli példaképek: Akiknél a csoda és az emberi erőfeszítés együtt járt
Július 28. Szentháromság ünnepe után 9. vasárnap	<u>5 Mózes 7,6-12</u> Lukács 16,1-9 1 Korinthus 10,1-13	Negyedik hét	Zsidókhöz írt levél 11,35/b-40 Hitbeli példaképek: Akikre nem volt méltó a világ
		Ötödik hét	Zsidókhöz írt levél 12,1-15 A keresztények hitbeli útja mindig a küzdelmek útja

HÍRMOZAIK

A holokauszt áldozataira emlékeztünk Kisvárdán

Mai napig is él mindazok szelleme, akiket a gyűlölet vonata, hét ezer zsidó honfitársunkat, elvitt e világból, 1944. május 29-e és május 31-e között Kisvárdáról. A ma élők, leszármazottak, egyénileg is, de kisebb nagyobb csoportokban minden évben látogatást tesznek, a szülők, nagyszülők templomában emlékezni. De ellátogatnak a temetőbe is, egy-egy kavicsot téve a sírokra. Az emlékezet mementójaként szolgálnak az elhelyezett emléktáblák, oszlopok s az eredetijében visszaállított emlék falak. Kisvárdán a ma élők emlékeznek e vészterhes időkre, mindent megtesznek a hagyományok ápolásáért. Kisvárdai lelkészünk, Iklódy László és felesége kezdeményezésére több mint tíz esztendeje minden évben megemlékezünk az elhurcoltakról. Így volt ez most is május 30-án, csütörtök délután a Bessenyei György Gimnázium és Kollégium dísztermében, a holokauszt 69. évfordulóján. A megemlékezést a KALANIT Magyar–Izraeli Baráti Társaság kisvárdai szervezetének elnöke, Rákóczi András nyitotta meg. Üdvözölte a megjelenteket, a holokauszt túlélőit, Fekete Mihálynét, Erzsike nénit, aki előre haladott kora és egészségi állapota miatt nem tudott részt venni a megemlékezésen. De itt volt Molnár László, Laci bácsi, aki évről-évre részt vesz a megemlékezésen. A város polgármestere Leleszi Tibor beszédében emlékezett a vészterhes időkre, a városban történt eseményekre. Az emlékbeszédet követően a Bessenyei György Gimnázium és Kollégium tanulóinak megható, színvonalas emlékműsora bemutatta a 69 évvel ezelőtti történet egyes részleteit. A megemlékezés Dr. Iványi Gábor a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség elnöke zárásával és imájával ért véget.

Az emlékező műsor zárásaként a jelenlévők megkoszorúzták a gimnázium főbejáratának előterében lévő a fasizmus tanári áldozatainak emléktábláját.

www.mazsihisz.hu – ÉV

Miért követem Jézust?

2013. június 1-jén női csendesnapot tartottunk Kisvárdán, az új gyülekezeti házban. A beszélgetés során arra kerestük a választ, hogy a hitből fakadó élet – női szemmel – csupán elméleti ismeret, vagy gyakorlati valóság az otthonunkban, munkahelyen, gyülekezeti közösségben.

A válaszok sokszínűsége tükrözte, hogy Jézus a mindennapok során mennyi áldásban részesíti gyermekeit.

Sok-sok „hétköznapi csoda”, segítség a nehéz időkben, a problémák megoldásában.

Mint egykor Jézus női követői tették, mi is fontos szerepet tölthetünk be ott, ahol vagyunk, ahová helyezett, azok között, akiket ránk bízott – legtöbbször csendes háttérszolgálattal.

A kedves fogadtatás, finom ebéd után, testileg-lelkileg megerősödve, értékes tapasztalatokkal jöttünk haza.

Györyné Marika

Látogatók

Június hónapban több kedves külföldi vendéget üdvözölhettünk köreinkben. Ellátogatott Magyarországra Gary és Celeste Cranston. Celeste Bruce és Kay Kline lánya, aki lelkész, és békásmegyeri gyülekezetünkben szolgált június 23-án az Ékes kapuban ülő béna történetéről ApCsel 3,1-10 alapján.

Ugyanebben az időben tartózkodott itt Frank Kline lányával, Karlyval.

Négy fős holland csoport is érkezett, akik szociális munkánkról forgattak filmet.

Árvízkárosultaknak gyűjtünk!

Kedves Barátaink!

Hiába vonult le az árvíz, mindig az utómunkálatok jelentik az igazi kihívást – s ez kap kevesebb figyelmet is. (Egyházunk ezernél több adag ebéddel segítette a gátakon dolgozókat.) Az árvízkárosultak számára külön számlát nyitottunk, ahol az érintettek nevében köszönettel fogadjuk felajánlásaikat. A károsultak igényeinek felmérését folyamatosan végezzük, és a beérkezett összegről, ill. annak felhasználásáról tájékoztatást fogunk adni. Számlatulajdonos: Oltalom Karitatív Egyesület Számlaszám: 10400140-00026700-00000005 Információ (hétköznapokon 8 és 16 óra között): (06-1) 210-54-00/262 m.

NYÁRI TÁBOROK – 2013

Július 5 (P) - július 12 (P), Hejce: gyerek-serdülő (8-11 és 12-14 éves korosztály)

Július 13 (Szo) - július 20 (Szo), Hejce: kisfi-fi (14-19 és 20-25 éves korosztály)

Aug 1 (Cs) -8 (Cs), Hejce: fiatal felnőtt és család

Aug 9 (P) - 16 (P), Hejce: zenei tábor

Augusztus 16 (P) -18 (V), Nyíregyháza: csendes napok

Idén nyáron megtartjuk hagyományos nyári táborainkat Hejcen, hosszú évek óta változatlan áron.

Gyerek, tanuló: 20 ezer Ft/tábor

Felnőtt: 25 ezer Ft/tábor

Családos tábor díjai: 0-3 éves korig 300 Ft/nap, 3-16 éves korig 1200 Ft/nap, felnőtt: 1800 Ft/nap.

A táborok költsége (az oda- és visszautazáson kívül) minden, a tábor programjához kapcsolódó költséget tartalmaz.

Jelentkezni, érdeklődni a helyi lelkészknél vagy központunk elérhetőségein lehet.

Cím: Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség, Budapest, Dankó u. 11. 1086

E-mail: metegyhaz@wjlf.hu Tel.: (06-1) 210-58-36

Táboraink közös vezérfonala: **Megbocsátás, bűnbánat, bocsánat**

„Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”.

Adományozás

Hálás köszönet az adományokért! Ha munkánkat, működésünket segíteni szeretné, megteheti sárga csekken, vagy személyesen a 8. kerület, Dankó u. 11. sz. alatt. Telefon: (06-1) 577-05-15 (hétköznap 8 és 16 óra között), e-mail: metegyhaz@wjlf.hu. Bankszámlaszámunk: 11708001-20520-380 (OTP Bank). A közleménybe kérjük, írja be, adományát mire szánja! Amennyiben nem szerepel ott semmi, fenntartási kiadásokra fordítjuk az összeget. Köszönjük!

Képes beszámoló

Rendezvényeinkről rövidfilmeket a www.wesleystudio.hu-n, folyamatosan frissülő honlapunkon láthatnak, és megtalálják bennünket a Facebook-on is.

Olvasói vélemény

Kedves Olvasóink újsággal kapcsolatos véleményét, történeteit, gondolatait, kérdéseit szeretettel és folyamatosan várjuk az ev@wjlf.hu e-mail címre.

Ötvenöt éve végezték ki Nagy Imrét

Az alábbiakban unokája, Jánosi Katalin beszédét közöljük.

Barátaim!

55 esztendővel ezelőtt e hajnalon tépték el Nagy Imre életének fonalát, s 24 éve, hogy csendes fogadkozások

közt („soha többé!”), végre eltemettük, eltemethettük. 55 éve e napon 1958. június 16-án minden csendes volt – csak a hóhérok tudták, mi történt; a nemzet élni próbált, a magyarok alámerültek.

24 éve, '89-ben zajos volt az ország – újrakezdsre hívtott minden. Június 16-án a temetés, a gyász, a főhajtás is – fölemelt; vitt mindannyiunkat előre, túllépni a múltat.

Az 1956-os Nagy Imrét követelő Kossuth téri tömeg és az 1989-es Hősök terei, a mártírok emlékének főhajtással adózó tízezrek után – kevesen vagyunk itt.

Ma újra csend van. Az ország ránézvést még megvan, e szobor is áll. A jövőbe nézne, de a múltat látja – újra. Szerető utódként én nagyapám emlékét (a költő szavaival) „*Rendeltetés hitével őrzöm*”.

E gyásznapon azonban felteszem a nehéz kérdést: kelle nekünk, szükségünk van-e még Nagy Imrére?

Új törvények alapján talán a némaság falát kellene visszaépíteni alakja köré. Ugyanazt a néma falat, mint 30 esztendőig, 1989-ig, a diktatúra idején. Ez a (ma sokak számára megbocsáthatatlanul előírt) keserves út nem járható. Nagy Imre kedves költőjének, Adynak soraival – tudható:

„*Hívni fog az Élet S föltámadások örök Rendje.*”

Én állandóan, ma is azt kutatom, milyen utat jelöl ki számunkra Nagy Imre életének tanulsága.

Ki volt Ő?

Kommunistaként – magyar s magyarként – kommunista. A két világ harcban állott benne – és magyarsága győzött. Ez döntő és örök érvényű üzenet!

60 évvel ezelőtti első miniszterelnöksége alatt olyan emlékezetes intézkedéseket hozott, mint

- az internálások, kitelepítések megszüntetése, a munkatáborok, a recski tábor bezárása,

- közkegyelem mintegy 750 ezer embernek, a politikai perek felülvizsgálatának elindítása, a hatósági erőszak megfékezése,

- a kulák-lista megszüntetése, a tsz-ek feloszlásának, a kilépés lehetőségének biztosítása,

- vallási tolerancia életbe léptetése, egyházak újbóli támogatása...

és még nagyon sok, akkoriban (nem túlzás!) életfontosságú intézkedést hozott; melyek hihetetlenül népszerűvé tették Nagy Imrét az egyszerű magyar nép, s az igazságra fogékony értelmiség körében – akkor. Mára mindezt ismét feledni látszik a haza.

A jobboldal egy részének szemében Nagy Imre stigmatizált személy, kommunista. A baloldalon pedig sokan ma sem bocsájtják meg, hogy a párt, a romlott párt ellenében népe és hazája mellé állt.

Ahogy 1956-ban, majd perében, 1958-ban, és 1989 után is, Nagy Imre végül is mindig elárultatott, mindig is magános alakja volt és maradt történelmünknek. Pedig a „pesti srácok” nem győzhettek volna a miniszterelnök nélkül.

(Folytatás a 30. oldalon)

Egyperces áhítat minden napra

Július 1. hétfő

„Ne fizessetek a gonoszért gonosszal vagy a gyalázkodásért gyalázkodással, hanem ellenkezőleg: mondjátok áldást, hiszen arra hívtatok, hogy áldást örököljete.” (1Péter 3,9)

Régi fogás, hogy az igaz embert a hatalom korrupst és erőszakos birtokosai hazaárulással, az ország szempontjából káros működéssel vádolják meg. Ezt a megbélyegzést (több más bibliai alakhoz hasonlóan) Jézus sem kerülhette el. Nehéz (szinte lehetetlen) ilyen helyzetben a tanítvány szerepében megmaradni. De nem a hozza rendbe a dolgot, ha a gaz gyalázkodót „helyre tesszük”, hanem ha szerepünkben maradvá áldást mondunk. Jaj, de nehéz! Pedig (csak) az áldás „működik”.

Július 2. kedd

„Legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkör az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” (1Korinthus 15,58)

Hangos az egész föld a politikai változásokon buzgólkodó (bizonyára) jó szándékú forradalmárok ordításától. Aláírásokat gyűjtenek, zászlókat, transzparenszeket emelgetnek, bizony gyakran nekimennek a rendfenntartóknak vagy értékeket rongálnak, hogy céljaikat elérjék. Olykor életükkel fizetnek vakmerőségükért. Vajon talál-e mennyei Atyánk ilyen elszánt (bár az erőszakot kerülő) szilárd férfiakat és nőket, akik egyértelműen kiállnak az Ő országának eljövételéért?

Július 3. szerda

„Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver?” (Róma 8,35)

Sok költemény és dal született a hazaszeretet próbájáról. Vajon ki az, aki a háborúk, járványok, gazdasági recesszió vagy a politikai elnyomatás idején is együtt marad a jobb körülmények közé, határon túra menekülni (közvetlen, személyünket fenyegető életveszély esetén természetesen más a helyzet) nem képes honfitársaival? Ahogyan az Úr is velünk marad minden – valóban minden – napon.

Július 4. csütörtök

„Az angyal pedig ezt mondta nekik: 'Ne féljetek, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész nép öröme lesz.'” (Lukács 2,10)

A hatalom birtokosai dőzsölnek, szórakoznak, hódolnak a művészeteknek és játszanak. E vágyuknak nem állhatja útját semmiféle költségvetési vagy törvény hiányból származó akadály. Nem érdekli őket, hogy az egyszerű, szegény emberek (jólétük előteremtői) képesek-e bármi-ben örömet találni sivár és nélkülöző mindennapjaikban, vagy legalább szabaddá válhatnak-e összetett, sajátos félelmeiktől. Mennyire más az Isten országának evangéliuma! Az angyalok által hirdetett „nagy öröm” elűzi a félelmet és „az egész nép öröme” lesz.

Július 5. péntek

„Ültetett az Úristen egy kertet Édenben, ... és ott helyezte el az embert ... Sarjasztott az Úristen ... mindenféle fát, szemre kívánatosat és eledelre jót; az élet fáját is... (1Mózes 2,8-9)

A haza az a hely, ahol születünk, és ahol megtanultuk a fák, az élő és élettelen dolgok neveit és összefüggéseit. Kedvesnek látjuk szülőföldünket, mert Isten valóban annak teremtette. A haza és az iránta való szeretet az Úr nagy ajándéka. Mindannyiunk hazája a föld.

Július 6. szombat

„És fogta az Úristen az embert, elhelyezte az Éden kertjében, hogy azt művelje és őrizze.” (1Mózes 2,15)

A hazaszeretet nem azonos a szülőföld iránti rajongással és a gyümölcsök feletti rendelkezés kikövetelésével. Az „elhelyezéssel” kötelesség, éberség és felelősség is jár. Műveld és oltalmazd a neked jutott földdarab értékeit! Isteni felhatalmazásod van erre, sőt, felelsz is érte.

Július 7. vasárnap

„Akkor ezt mondta az Úristen ... az embernek: ... legyen a föld átkozott miattad... És ... kiűzte az embert, odaállította az Éden kertje elé a kerubokat ..., hogy őrizzék az élet fájához vezető utat.” (1Mózes 3,14.17a. c.23.24b)

A hazaszeretethez szerves része az örök félelem a lakhely elvesztésétől. Pedig nem a véletlen, a vaksors üz el otthonunkból. Mindig tetten érhető ok az Úr parancsa iránti engedetlenség, törvényeinek kijátszása és a szolidaritás felmondása. Nagy a felelősségünk az „Éden” jövőjét és utódaink hazáját illetően.

Július 8. hétfő

„Isten megáldotta őket és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet.” (1Mózes 1,28a)

A föld „mehódítása” nem egy ember, még csak nem is egy elszánt, zárt család programja. A sikerhez sokaságra van szükség. Az utódok nevelése a hazájukat szerető és a jövő nemzedékek sorsát is szívükön viselő, érett polgárok Istentől kapott feladata.

Július 9. kedd

Jézus Krisztus mondja: „Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, amikor megérkezik, virrasztva talál.” (Lukács 12,37)

A gyerekek hazája a játszótér, legfeljebb még a kedves tanintézet, és mindenek felett a meghitt, meleg családi fészek. Alig tudnak valamit szüleik – értük való – virrasztásairól vagy a munkásemberek, egészségügyi dolgozók, örök három műszakos kötelezettségeiről. Ha azonban jól cseperednek fel, nem lesz számukra nyűg vállalni az éberség terheit. Hiszen szeretteikért teszik! Felnőtt szívvel várod-e Urad országának eljövételét?

Július 10. szerda

„Egyszer azt mondta Ábrahám háza öreg szolgájának: ...elmész hazámba, a rokonságomhoz, és onnan hozol feleséget a fiamnak...” (1Mózes 24,2.4)

Ábrahám az Urat és „az igazi hazát” keresve hagyta ott Mezopotámia kényelmét és kultúráját. Menet közben rájött, hogy Isten „misszionáriust” akar látni benne. Az óhaza maradt a kiszámítható értékek világa. Fiának nem akart a helyi erkölcsökön felcseperedett lányt feleségül, hanem saját „gyülekezetének” lelki környezetét szerette volna az utódok mintájává is tenni.

Július 11. csütörtök

„Megöntözöd onnan fentről a hegyeket, alkotásaid gyümölcsével jól tartod a földet.” (Zsoltárok 104,13)

A haza földrajzi tereket és formákat is jelent. A népek büszkék hegyeikre, folyóikra. Pedig mindez Isten tulajdona. Mi csak bérlők vagyunk, igaz ingyenes használatra, kinek-kinek egy emberöltőnyi időre. A nagyvonalú, végtelen gazdagságú Úr vendégei vagyunk.

Július 12. péntek

„Biztonságban lakhatnak, mert senki sem rémítgeti őket.” (Ezékiel 34,28b)

A népek (főképp a kisebbek) mindig félnek az ellenségtől, melynek bizonyára az ő hazájukra fáj a foga. Sokat költünk ezért biztonsági intézkedésekre, sőt, elrettentő propagandára. Naivan és laikusán nem akarjuk ezt persze lebecsülni, mégis, a biztonság és az általános békesség Isten ajándéka az igaz népek számára.

Július 13. szombat

„Történt, hogy miután Ráhel megszülte Józsefet, Jákób azt mondta Lábánnak: Bocsáss el engem, hadd menjek el hazámba, szülőföldemre!” (1Mózes 30,25)

Ahogy hajdan Ábrahám, a nagyapa küldte szolgáját, Eliézert vissza a „hazájába”, Mezopotámiába, hogy fiának, Izsáknak feleséget hozzon, úgy bocsátotta apja Jákóbot is a távoli rokonokhoz házasodni. De Jákób számára már nem a külföldi munkahely, a családalapítás helye az igazi otthon. Sokkal inkább a sóvárgott, távoli Jordán melléke, Hebron környéke, Bétel vidéke a szülőföld, a haza. Még akkor is, ha ki tudja milyen veszedelmek, nélkülözések és bánatok várnak rá. Hiszen az a hely atyái Istenétől kapott öröksége.

Július 14. vasárnap

„Nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek.” (Efézus 2,19)

A megtérés és Isten népével való közösség nemcsak a bűnbocsánat és belső békesség szempontjából jelent döntő fordulatot az ember életében. Egyéb fájó kérdések is, mint a létbizonytalanság vagy hontalanság szorongásai is elcsitulnak. Megértjük, hogy „Isten háza népéhez” és a szentek „polgári köréhez” tartozni összehasonlíthatatlanul felemelőbb dolog és nagyobb méltóság mindenféle állampolgárságnál és választójognál.

Július 15. hétfő

„És elbocsátotta Mózes az ő ipát, és ez elment hazájába.” (2Mózes 18,27)

Jetró meglátogatta vejét a pusztai vándorlás kezdetén. Mózes és népe úton volt a szülőföld, Egyiptom (mely soha nem nőtt a szívükhöz), és az ismeretlen, de álmaikban is oly édes haza, az Ígéret Földje között. Körülöttük voltak letelepedett népek, mint például a midianiták (vagy keneusok), ahonnan Mózes felesége is származott. Jetró (vagy Reuél, azaz 'Isten barátja') nagyon kedves és bölcs ember volt, akit Isten felhasznált arra, hogy a vándorló izraeliták vezérének fontos útmutatásokat adjon. Mégis, az ő helyzete más volt. Nem választotta a még hazátlan, bujdosó néppel való közös bizonytalanságot. Már volt hazája, ahová visszatérhetett. De kívülről szívesen segített, és nyilván szívből kívánta szeretett veje és övéi sikerét.

Július 16. kedd

„József csontjait..., melyeket felhoztak...Izrael fiai Egyiptomból, eltemették Síkemben...” (Józsué 24,32)

Józsué könyve a honfoglalás krónikája. Az utolsó mondatok egy fontos kötelezettség teljesítését rögzítik: évszázadokkal korábban a haldokló József megeskette rokonait, hogy nem hagyják tetemét idegen nép közt nyugodni, hanem magukkal viszik majd a vágyott otthoni földre, (ahonnan kamaszként, rabszolgának eladva került Egyiptomba), vissza a drága hazába, ha majd Isten újra szabaddá teszi övéit. A rabszolgaság legsötétebb évszázadaiban egy örök földi álmát alvó, temet-

len igaz ember tartotta a lelket a csüggedőkben, hogy mégiscsak eljön majd az igaz és hűséges Isten ígérete szerinti szabadság hajnala.

Július 17. szerda

„Előírhatok nekik ezernyi törvényt, azt gondolják, nem tartozik rájuk.” (Hóseás 8,12)

Hatalomtól megrészegegett, öntelt „hazafiak” gyakran képzelik úgy, hogy senki nem parancsolhat nekik, olyan törvényt alkotnak, amelyet akarnak, ami megteremti kapzsiságuk és zsarnokságuk „jogi” alapjait. Pedig mindnyájunknak meg kell jelennünk az Igaz Bíró ítélőszéke előtt, ahol nem a magunk agyafűrt paragrafusai, hanem az Ő törvényei alapján kell számot adnunk tetteinkről. A köztünk leghatalmasabb földi halandó sem kivétel ez alól. Sőt!

Július 18. csütörtök

„Ne aggódjatok a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért.” (Máté 6,34a)

Az ország gazdasági teljesítő képessége mélyponton van. Nagy a munkanélküliség. Az iskolás gyerekek egyötöde éhezik. A lakosság negyven százaléka szegény. Idézhetjük ilyen helyzetben a Hegyi Beszéd jézusi intelmeit? De hiszen az Ő korában és országában is hasonló volt a szociális helyzet! Mégis, meg akart tanítani mindannyiunkat arra, hogy a ma soha vissza nem térő alkalmait és ügyeit ne rendeljük alá a holnaptól való félelemnek. Másrészt bízott abban, hogy aki tehet valamit nélkülöző embertársáért, az nem halogatja a jótettet holnapig.

Július 19. péntek

„Az Úr ezt mondta Jónásnak: Te szánod ezt a bokrot, amelyért nem fáradtál, és amelyet nem te neveltél... Én meg ne szánjam Ninivét, a nagy várost? (Jónás 4,10-11a)

Nem az a baj, hogy Jónás megszán egy reggelre szinte a semmiből kisarjadó, majd még aznap elfonnyadó pusztai vadnövényt. (Miközben létezhetnek földi hatalmasok, akik gondolkodás nélkül kiirtják ősparkok fáit is, ha azok örült becsvágyuk útjába kerülnek.) A gond, hogy ezt Isten szemére veti, miközben nem szánja meg Ninive millióit, akikre pusztulás vár bűneik miatt. Jónás kiváló „szakember”, ezért így perlekedik az Úrral: *„Gondoltam én ezt már akkor, amikor még hazámban voltam!”*(2) Vagyis arra számított a próféta, hogy az igehirdetése hatására megtérő niniveieknek Isten „szégyenszemre” megkegyelmez. Hazánkból nézve más népek bűnei mindig nagyobbaknak és megbocsáthatatlanabbaknak tűnnek. Nehéz elfogadnunk, hogy a „mi” Istenünk minden nép édesatyja.

Július 20 szombat

„Nem vetik meg a prófétát másutt, csak a hazájában, a rokonai között és a saját házában.” (Márk 6,4)

A szállóigévé lett jézusi kijelentés arról akar meggyőzni, hogy a mi oldalunkon állhat az igazság akkor is, ha a hozzánk legközelebb állók utasítanak el bennünket. Sőt, mintha bizonyos esetekben éppen ez igazolná, hogy jó úton járunk!

Július 21. vasárnap

„Az Úr őrzi a jövevényeket, támogatja az árvát és az özvegyet.” (Zsoltárok 146,9a-b)

Hamis és gonosz az az érvelés, mely a menedék kérről és a hátrányos szociális helyzetben lévőkkel szembeni szívtelenséget „a haza érdekeire” hivatkozva próbálja indokolni. Egészen bizonyosan morális, sőt, gazdasági fellendüléshez vezet az Úr szándékait követő, fentről is támogatott társadalmi szolidaritás.

Július 22. hétfő

„Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.” (Lukács 12,32)

Vannak, akik nem riadnak vissza semmiféle eszköztől annak érdekében, hogy megkaparinthassák és megtarthassák a hatalmat. Pedig a világnak nem despotákra lenne szükségük, hanem olyanokra, akik igazi alázattal szolgálják embertársaikat. Jézus „kicsiny nyájához” tartozó tanítványa ne félj! Nem lökhetnek le utadról földi kiskirályok. Az országot pedig végül annak adja az Örökkévaló Király, akinek Ő akarja.

Július 23. kedd

„Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha Sionra gondoltunk.” (Zsoltárok 137,1)

A „cionizmus”, melyet sokan (még keresztények is) buzgón kárhoznak, nem más, mint az elvesztett haza és a lerombolt Jeruzsálem (a Sion-Cionon megsemmisített templom) utáni fájó vágyakozás. Ne tagadjuk: az anticionizmus az antiszemitizmus sanda mai változata. A néhai babiloni névtelen kesergők dala ma is időszerű. Adjon a Mindenható Isten békét, biztonságot és felemelkedést szent népének!

Július 24. szerda

„Dániel... szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térden állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta.” (Dániel 6,11)

Dárius talpnyalói olyan vallási törvényt eszelnek ki az igaz és köztiszteletnek örvendő Dániellel szembeni irigységüktől vezérelve, hogy mindenki csakis a király kegyéből létezhesen, azaz halálfa, aki az uralkodón kívül mástól kér bármit is. Dániel jól látja, hogy ez csapda, és a cél az ő megsemmisítése, éspedig éppen az egy igaz Istenhez való kizárólagos alattvalói hűsége okán. Mégsem tesz „óvintézkedéseket”. Pedig olyan egyszerű lenne behajtani kissé azokat az ablakszárnya-

kat. Isten zárt térből is hallja a könyörgés és dicséret szavait. De ha taktikázni kezdene, vajon megtudná-e valaha is a fél világot uraló Dárius, hogy mégsem ő, hanem az Egekben Lakozó a legfőbb Úr mennyen és földön?

Július 25. csütörtök

„És mondotta neki az Úr: Ezt a földet ígértem oda esküvel Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, és ezt mondtam: a te utódaidnak adom. Megmutattam neked, de nem mehetsz be oda.” (5Mózes 34,4)

Talán egyetlen ember sem volt a zsidók között, aki annyira vágyott volna az Ígéret Földje után és aki annyit tett volna annak eléréséért, mint Mózes. Mégsem léphette át Isten döntése következményeként a határt. Tudjuk (vagy legalábbis érteni véljük), hogy miért kellett kívül maradnia. Azon túl pedig van valami felemelő abban, hogy valaki mindent feláldoz népe boldogságáért és (némi túlzással) egyedül ő nem részesedik a haszonból. Ha találunk környezetünkben ilyen hazafit, el ne engedjük!

Július 26. péntek

„Vessetek magatoknak igazságot, akkor hűséget arathattok!” (Hóseás 10,12a)

Minden uralkodó hűséges alattvalókról álmodik. De szinte kivétel nélkül mindannyian ezt félelemkeltéssel, megtévesztéssel vagy megvesztegetéssel igyekeznek elérni. Egyik sem féli és követi az igaz Istent, Aki uralmát nem ezekre a silány tulajdonságokra építi. Az Úr az igazságot kedveli, ezzel az eszközzel kormányoz, és ezt várja el, majd kéri számon a földi urakon is.

Július 27. szombat

„Veled van az Úr, Izráel Királya: nem kell többé veszedelemtől félned.” (Zofóniás 3,15b)

A királyok is félnek, és üldözési mániájuktól gyakran szenved egész népük. Mitől félnek a földi urak? Attól, hogy valaki egyszer csak megfosztja őket uralmuktól, és számot kell adniuk politikai és gazdasági bűneikről. Ahhoz, hogy ne testőrségüket vagy speciális terror elhárítási akciócsoportjukat, hanem esetleg az Urat tudják maguk mögött, ahhoz az igazság útján kellene járniuk. Vajon miért tűnik ez számukra a kockázatosabb és értelmetlenebb ösvénynek?

Július 28. vasárnap

„Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.” (Lukács 12,48b)

Megállna az élet az országban, ha az útburkolók, a pékek vagy a villanszerelők beszüntetnék a munkát. Járványok törnének ki, ha a szemetesek megtagadnák a hulladék elszállítását. Mégis, más az ő felelősségük az

ország ügyeit illetően, mint a legfőbb ügyészé, a rendőrfőkapitányé, a miniszterké vagy az államfőé. Isten is különbséget tesz majd az ítéletben és máshogy teszi mérlegre a város utcáin ténfergő nincstelen „Lázár” életét, mint a város első emberének tetteit.

Július 29. hétfő

„Mert nincs olyan rejtett dolog, amely napvilágra ne kerülne, és nincs olyan titok, amely ki ne tudódna, és ismertté ne válna.” (Lukács 8,17)

Ha van valami, ami álmatlan éjszakákat okoz a hatalom önhitt birtokosainak, az a titkosnak minősített ügyek sorsa. És itt elsősorban ne valóban védeni szükséges államérdekekre gondoljunk. Inkább nemtelen alkukra, múltbeli bűnökre és hitvány játszmákra, amelyek rács mögé juttathatnák az elkövetőket. De megkísérelhetik befolyásukkal eltussolni ezeket az ügyeket. Isten nem rántja le sem nagyok, sem kicsik bűneit azonnal. De egyikünk sem úszhatja meg. Ezért jobb a nagy leleplezés előtt a bűnbánat útján még itt és most megtisztulni, mint a mindenség előtt pellengetre állíttatni.

Július 30. kedd

„Ki is húzták Dánielt a veremből, és semmi sérülés nem volt rajta található, mert hitt Istenében.” (Dániel 6,24b)

Aki Isten bizalmasaként keveredik az ország ügyeibe, az – képletesen szólva – nem úszhatja meg az oroszlánvermet. És a többség sorsa nem is a Dániéléhez hasonlóan alakul. De valamennyiükre nézve igaz, hogy „semmi sérülés” nem található rajtuk, mert sorsukat nem azok kezébe tették le, akik „csak a testet ölhetik” meg és azon túl nem árthatnak, hanem Arra néztek hűséggel, Aki élet és halál Ura, és Aki hajszálainkat is számon tartja.

Július 31. szerda

„Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trónus felett: „Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és övelük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; és letöröl minden könnyet a szemükről...” (Jel 21,3-4a)

Idegének, bujdosók vagyunk a Biblia szavai szerint ezen a földön. Minden ideiglenes, útközben történik. „Itt jövevény vagyok. Hazám a menny... Zarándok utamon bí, baj lépten, nyomon. Ott fenn van otthonom. Hazám a menny” – énekeljük a kedves dicséretben. Így igaz, semmiféle büszke nemzeti hagyomány, egyetlen lélegzetelállító táj vagy felejthetetlen személy nem múlhatja felül azt a csodálatos megérkezést és közöséget, ami „Isten sátora” közelében vár ránk.

-ig

KIK VAGYUNK?

Híres metodisták 1. – Methodista elnökök az USA élén

James Knox Polk (Pineville, 1795. november 2. – Nashville, 1849. június 15.)

Methodista vallásúként lett az USA tizenegyedik elnöke (1845-1849). Bár Polk egy észak-karolinai faluban született, Tennessee-ben élte le élete nagy részét, és ezt az államot képviselte. Egy vidéki házban, valószínűleg egy fakunyhóban született azon a helyen, ahol ma az észak-karolinai Pineville település fekszik. Szülei első gyermeke volt, később viszont még kilenc testvére született. Édesapja, Samuel Polk, egy rabszolgatartó ültetvényes, írországi skót felmenőkkel rendelkezett, édesanyja, Jane Polk (született Knox) pedig John Knox skót reformátor egyik testvérének leszármazottja volt. Gyermekkorában James egészségügyi problémákkal küszködött, ezért otthon tanult. Miután egészsége javulni kezdett, 20 éves korában felvették őt másodéves hallgatónak a Chapel Hill-i Észak-karolinai Egyetemre. Az iskolában elnöke volt a szónoklástanai társaságnak, melynek köszönhetően érdeklődése egyre inkább a jogra és a politikára terelődött. 1818 májusában végezte el az egyetemet kiváló eredménnyel. A diploma megszerzése után Nashville-be utazott, ahol megválasztották a Tennessee-i Szenátus fő ügyintézőjének. Három év után Polk lemondott az ügyintézői állásáról. Egy évvel később, 1823-ban, indult a Tennessee állami törvényhozási választásokon, amelyen megválasztották Maury megye képviselőjének. 1825-ben Polk bekerült az Egyesült Államok törvényhozásába Tennessee hatodik választókerületének képviselőjeként.

Polk az 1844-es demokrata nemzeti gyűlésre abban a reményben érkezett, hogy alelnöknek jelölik. A legesélyesebb elnökjelölt Martin Van Buren korábbi elnök volt, de Texas annexiójának ellenzése miatt számos támogatót elvesztett. Ekkor merült fel Polk neve, aki Demokrata Párt hivatalos elnökjelöltje lett.

Polkot leginkább külpolitikai sikerei tették népszerűvé. Háborúval fenyegette meg Nagy-Britanniát, de miután az beleegyezett az Alaszka, Kalifornia és a Sziklás-hegység által határolt terület Polk számára kedvező felosztásába, elállt a háborútól. Kaliforniáért győztes háborút vívott Mexikóval. Csökkentette a vámtarifá-

kat és olyan független kincstári rendszert hozott létre, amely 1913-ig állt fenn. Polk kormányzása idején volt az ország történetének második legnagyobb bővítése. A területnövekedések azonban még inkább kiélezték a rabszolgaság körüli vitát, amelynek csak a polgárháború vetett véget. Polk csak három hónappal élte túl elnökségét – halálát kolera okozta.

Ulysses Simpson Grant, született Hiram Ulysses Grant (1822. április 27. – 1885. július 23.) egyesült államokbeli katona, politikus, hazája 18. elnöke 1869-1877 között. Nemzetközi hírnevét az amerikai polgárháború során szerezte az unió hadseregének tábornokaként.

A Mexikó ellen vívott háborúban tett szolgálatait után se katonai karrierje, se a civil szférában betöltött állásai nem hoztak különösebb sikert számára. Az átötörést az amerikai polgárháború jelentette, melynek első éveiben az Illinois állambeli katonai kiképzések eredményességével hívta fel magára a figyelmet. Katonai vezetőként aratott győzelmei döntőnek bizonyultak a háború menetében, megnyitva az utat a déli államok inváziója felé. Serege 1863-as chattanooga-i győzelme után Abraham Lincoln kinevezte az uniós hadsereg élére.

Míg csapatai Georgia állam területén folytattak hadmozdulatokat, ő maga a déli Robert E. Lee tábornokkal szemben a Konföderáció fővárosának, a Virginia állambeli Richmond bevételét készítette elő és felügyelte. A harcok hatalmas veszteségeket eredményeztek, ami felzaklatta a közvéleményt, de Lincoln kiállt tábornoka mellett, és támogatta a hadsereg veszteségeinek fedezését. Végül 1865 áprilisában a jelentős túlerőben lévő északi csapatok áttörték a déliek védelmét, és bevették Richmondot, megadásra kényszerítve Lee tábornokot.

A hadtörténészek általános értékelése alapján Grant a történelem legjobb hadvezérei közé tartozik. Vicksburgi hadjáratát szerte a világon tanulmányozzák katonai szakértők.

1867-ben szembefordult Andrew Johnson elnökkel, és 1868-ban a Republikánus Párt színeiben elnyerte az el-

női széket. A hadsereg ügyes felhasználásával radikális reformokkal újraszervezte pártját a déli államokban. Kemény lépéseket tett az olyan szervezetek megfékezésére, mint a Ku Klux Klan. 1880-ban nem tudta harmadszorra is megnyerni az elnöki választásokat.

Egy idézet U. S. Grant-tól: *„Én sosem támogattam a háborút, kivéve, mint a béke egyik eszközét.”*

William McKinley (1843. január 29. – 1901. szeptember 14.) az Egyesült Államok 25. elnöke 1897 és 1901 között.)

A Niles-i születésű politikus az északiak oldalán részt vett a polgárháborúban, ahol Rutherford B. Hayes, az Egyesült Államok későbbi 19. elnöke alatt szolgált. (Rutherford egyengette aztán politikai pályafutását is.) A polgárháború után Ohióba visszatérve ügyvédként dolgozott, majd 1892-ben megválasztották az állam kormányzójának. E tisztét 1896-ig töltötte be, majd a republikánusok jelöltjeként indult és győzedelmeskedett az elnökválasztáson. 1897-1901 között az Egyesült Államok 25. elnökeként volt hivatalban.

Az új elnök hatásos fellépésű, széles vállú, testes férfi volt, elődeivel szemben se szakállt, se bajuszt nem viselt, acélkék szemét bozontos szemöldök árnyékolta. Egyesek szerint Napóleonra hasonlított. Méltóságos udvariasságával és legendás figyelmességével kivívta ellenfelei tiszteletét is, a kéréseket olyan lenyűgöző kedvességgel és sajnálkozással tudta elutasítani, hogy még a kudarcot vallott kérelmezők is jókedvűen és lekötözve távoztak a Fehér Házból. Feleségét gyermekeik korai elvesztése óta epilepszia gyötörte. McKinley türelmesen ápolta őt, és sohasem engedte el közeléből.

Pár héttel McKinley győzelme után a Képviselőház már el is fogadta a Dingley féle vámtörvényt, amelyet az elnök június 24-én írt alá. Az átlagos vám 46,5%-ra emelkedett, egyes árucikkek (gyapjú, cukor) esetében azonban megközelítette, a dohány esetében meg is haladta a 100%-ot. A gazdasági prosperitás visszatérével és az új aranybányák felfedezésével 1900-ban lehetővé vált a pénz aranyalpra való helyezése: egy uncia árát 20,67 dollárban határozták meg.

McKinley figyelmét külpolitikai kérdések kötötték le. Először arra törekedett, hogy az amerikai beavatkozás nélkül vessen véget a lázadó kubaiakat sújtó spanyol elnyomásnak, s komoly reformok bevezetésére ösztökölte a madridi hatóságokat. Az Egyesült Államokban azonban háborús közhangulat alakult ki, miután a havannai kikötőben felrobbant Maine nevű amerikai hadihajó, s elpusztult 260 tengerész. A robbanást valószínűleg a lőszerraktár közelében lévő szén öngyulladás okozta, ám az egyre agresszívabb sajtó a spanyolokat vádolta. A békeszerető elnök kénytelen volt engedni a

közhangulatnak. 1898. április 11-én beavatkozás engedélyezésére kérte fel a Kongresszust, amely 19-én a háború mellett döntött, majd a Teller féle határozattal azt is kimondta, hogy a győzelem után Kuba kormányzatát a kubaiakra fogják bízni.

Az amerikai-spanyol háborúban, amely még négy hónapig sem tartott, McKinley irányította a katonai és diplomáciai lépéseket. Dewey sorhajókapitány május 1-jén Manila előtt elsüllyesztette a spanyol flottát, júniusban pedig Kubában szállt partra egy 17000 fős amerikai hadsereg. Július 3-án a santiagoói öbölből kihajózó spanyol flottát lőtték szét, majd két hét múlva elfoglalták Kuba fővárosát, s augusztusra Puerto Ricót is. Augusztus 12-én fegyverszünetet kötöttek, s a december 10-én aláírt párizsi békeszerződéssel Spanyolország az Egyesült Államoknak engedte át Guamot, Puerto Ricót és 20 millió dollár fejében a Fülöp-szigeteket is. Ez utóbbi szerzeménnyel kapcsolatban McKinleynek komoly lelkiismereti aggályai voltak, de nyilvánvaló volt, hogy a megosztott és polgárháború által sújtott szigetvilág Japán, Németország, vagy Franciaország ölébe hull, ha Amerika nem foglalja el. Az elnök állítólag imádkozás közben jutott arra a következtetésre, hogy „nem maradt más háta, mint elfoglalni mindent, kiművelni a fülöp-szigeteket, felemelni, civilizálni és kereszténnyé tenni őket, s Isten segédelmével mindent megtenni értük, amit csak tudunk, mint embertársainkért, hisz Krisztus értük is meghalt!

Az Egyesült Államok egy csapásra csendes-óceáni és karib-tengeri nagyhatalommá vált. Távolsági érdekltségének megnövelésével anektálta a Hawaii-szigeteket (1898), birtokba vette Wake szigetét (1899), Szamoát pedig közös protektorátus megszüntetésével német és amerikai kézen lévő szigetekre osztották (1899). Hay államtitkár 1899 nyarán meghirdette „nyitott kapuk politikájának nevezett” elvét, mert az amerikai kereskedők attól tartottak, hogy az európai nagyhatalmak teljesen kiszorítják őket kínai érdekszféráikból. Hay azt követelte a nagyhatalmaktól, hogy tartsák tiszteletben a kínaiak és más államok kereskedőinek jogait. A kínai bokszerláadás (1900) kitörésekor Amerika 2500 katonát biztosított a többnemzetiségű haderő számára, amely leverte a felkelőket. Az amerikai kormány a 24,5 millió dolláros jóvátételből mintegy 18 milliót visszaadott Kínának, amely e gesztust értékelve félretette az összeget az Amerikába látogató kínai diákok ösztöndíjára.

1901. szeptember 6-án egy Leon F. Czolgosz nevű 26 éves anarchista kétszer rálőtt a kezére csavart kötés alól elrejtett ún. citrom facsaró orvgyilkos pisztollyal. „Ne hagyják bántani!” – kiáltotta az elnök, amikor látta, hogy gyilkosát leütik. „Valami szegény félrevezetett fickó lehet!” A második gondolata felesége volt, s arra kérte titkárát, óvatosan közöljék vele a merénylet hírért.

Az egyik golyó a gyomrába hatolt, megsértette veséjét, és a hasnyálmirigyében állt meg. Egy ideig bíztak felépülésében, de nyolcnapos szenvedés után a fertőzés végzett az elnökkel. Gyilkosa beismerte tettét, de anarchista létére tagadta a bíróság jogát, hogy elítélje őt. Villamosszékben végezték ki.

McKinley kormányzása idején tették lehetővé a táviró és telefon rendszeres használatával az információk és utasítások gyorsabb áramlását. Jó kapcsolatot tartott fenn a sajtóval, valamennyi újság számára elküldte üzeneteit és beszédeit. Ő növelte meg a Fehér Ház személyzetét: korábban egy titkár és hat írnok állt a rendelkezésére, később azonban már harminc tisztviselő.

Rendszeresen konzultált különböző szakértőkkel és tudósokkal, rengeteget utazott, jobban felszerelt, népszerűbb, erősebb és tekintélyesebb elnöki hatalmat hagyott utódaira. Elnöksége idején nagy fordulatra került sor a külpolitikában- de valahogy sikerült meggyőznie az amerikaiakat arról, hogy e fordulat során nem kell megtagadni a régi elveket és erkölcsöket.

Szabó Ildikó

(Forrás: http://hu.wikipedia.org/wiki/James_Knox_Polk, http://hu.wikipedia.org/wiki/Ulysses_S._Grant http://hu.wikipedia.org/wiki/William_McKinley, <http://mult-kor.hu/cikk.php?id=19614>)

(Folytatás a 23. oldalról)

Nagy Imre pártpolitikus volt. A végső, legfontosabb pillanatban azonban kilépett e hittel vállalt szerepből, s államférfivá lett. Hosszas küzdelem után megértette: a pártok fontosak, de a pártok érdekeinél fontosabb, a legfontosabb – az ország, a nemzet, a Haza! Épp ez a hosszas küzdelem, végül a megértés, a belátás, a végső vállalt lépés az, ami különlegessé, egyedivé teszi Nagy Imre alakját. Kommunista pártpolitikus volt – igen! Míg hittel hitte, ez szolgálja népe javát – igen. De az Igazság fölfénylésekor merete odahagyni az eszmét eláruló rendszert s a rendszert építő pártját is.

Mert kritikát gyakorolni, mert írni, mert ellenállni és merete elvállalni milliók hívását – légy miniszterelnök, vezess ki bennünket ebből a mocsárból!

Bátor ember volt. Sokan, nagyon sokan megfutamodtak körülötte, szűkebb és szélesebb körben egyaránt; de Nagy Imre mert kitartani az 1956-os vesztes ügy – népe és meggyőződése mellett.

Nem megélhetésért politizált – elvekért szállt síkra, számára szent ügyekért: hazájáért, népéért, mindannyiunkért, s mindezekért életét is adta.

Ez régen is ritkaságszámba menő tett volt. De ma, ki tenne ma ilyet? Ki tenne ma ilyet?!

Mutassatok egyetlen politikust! – aki ma a végsőkhöz vállalná tettei következményét!

Ameddig nem születik újra egy, csak egyetlenegy ilyen ember a köz számára, addig itt kell állnia ennek a szobornak, itt – szemben a parlamenttel.

Szemben – a mai, magyar Parlamenttel!

Kérdésemre „szükségünk van-e ma Nagy Imrére?” a válaszom: igen. Szükségünk van egy olyan ember pél-

dájára, akinek az ország dolga, mindannyiunk dolga az első, mert elsősorban államférfi. Aki nem saját vagy pártja érdekeihez, hatalmához hű, hanem hazájához. Aki ha ráébred pártja tisztátalanságára, nem sunyít tovább, hanem kilép a hatalommániás zsarnoki szorításból az egész nemzet, a történelem színpadára - vállalja tetteit, képviseli a tiszta igazságot és segíti ezt a mi közös országunkat.

Igen, a mi közös hazánkat, mert a haza soha nincs ellenzékben, de soha nincs kormányon sem! Mi mindannyian, együtt vagyunk a haza! A Káinok mai világában szükségünk van Nagy Imrére; hogy példája vezessen bennünket, hogy ne gyávuljunk el, soha ne adjuk fel a harcot eszméinkért, elveinkért!

Ahogy '56-ban írta jegyzeteiben:

„Ameddig véges szellemi és fizikai erőmből futja – küzdök. Soha nem leszek kishitű, közömbös vagy lemondó. Ha egyedül maradok is itt, vállalom.....” – írta történelmünk egyik egyedülállóan nehéz, drámai pillanatában. Hát merjünk mi is meggyőződésünkért kiállni – akkor is, ha egyedül maradunk, zsarolásban, szorításban, fenyegetettségben is. Nagy Imre példája immár örökké ezt üzeni nekünk, s szobra Ady hangján azt súgja nekünk ma:

„Én, beteg ember, csupáncsak várok,
Vitézlő harcos nem lehetek.
De szíveteket megérdemeltem,
Veletek száguld, vív, ujjong a lelkem:
Véreim, magyar proletárok.”

(Forrás: www.antifasiszta.hu)

AJÁNLÓ

Könyv

Gárdonyi Géza: Egri csillagok

Az Egri csillagok Gárdonyi Géza 1899-től folytatásokban megjelenő, majd 1901-ben könyvben is kiadott regénye, az egyik legismertebb magyar történelmi regény, amelynek története a valóságos 1552. évi egri ostrom eseményeinek és előzményeinek történetét dolgozza fel érdekesítően cselekményes regény formájában. Cselekménye 1533-ban indul, és az 1552-es hatalmas túlerővel szemben diadalt aratott egri hősök győzelmével zárul. Az író maga e művét legjobb alkotásának tartotta. A regény 2005-ben, „A Nagy Könyv” elnevezésű országos felmérés eredményeként, melynek célja Magyarország legnépszerűbb regényének megválasztása volt, a „Magyarország legkedveltebb regénye 2005” címet nyerte el.

„- Esküszöm az egy élő Istenre - hangzott az ünnepi mormolás. - ...hogyan véretem és életemet a hazáért és királyért, az egri vár védelmére szentelem. Sem erő, sem fortély meg nem félemlít. Sem pénz, sem ígéret meg nem tántorít. A vár feladásáról sem szót nem ejtek, sem szót nem hallgatok. Magamat élve sem a váron belül, sem a váron kívül meg nem adom. A vár védelmében elejétől végéig alávetem akaratomat a nálamnál feljebb való parancsának. Isten engem úgy segítjen!”

Film

Egri csillagok

Az Egri csillagok 1968-ban Gárdonyi Géza azonos című regényéből készült magyar film.

Rendező: Várkonyi Zoltán

Forgatókönyvíró: Nemeskürty István

Főszerepben: Kovács István, Venczel Vera, Sinkovits Imre

„A hazát egyedül részvétellel szabad és lehet szeretnünk.”
(Simone Weil)

ÉLET ÉS VIDÁMSÁG

Hazáról, hazaszeretetről eddig még nem vallottak a testvérek. E helyett többet beszélnek szűkebb hazájuk mindennapjairól. Ezekből szemezgettünk néhányat.

„Ismerem én Pestet, már sok helyen felismerem magam.” Dicselkedett így egy nagymama kis unokájának, a fővárosba tartó vonaton.

„Szeretem olvasni a kalandáriumot, mert sok érdekes dolgot tudok meg belőle” – mondta valaki. Azért mi tudjuk, hogy a kalandárium is hasznos olvasmány, csak abban tényleg nincs annyi kaland.

„Egy hajóban úszunk!” – határozta meg valaki a másikkal való sorsközösségét tévesen. Mert egy hajóban evezni lényegesen megkönnyíti a feladatot, míg az együtt úzás megnehezítheti.

„Örüljünk, hogy fedő van a fejünk fölött.” – Szerencsére azért még nem ennyire nagy a vidéki emberek szegénysége. Csak meg ne hallja ezt a mondást valamelyik minisztériumi alkalmazott, mert még javasolni fogja stratégiaként.

Íme, egy csokorra való tévedés melyek jobban felvidítanak bennünket, mintha nyelvtanilag helyesen hangzottak volna el. Áldassék ezért a tévesztők neve!

„Faluhelyen sok egér keletkezik.” „A patkánytól tériszonyom van.” „Amikor tűz ütött ki, a disznó kihatolt az ólból.” „Pénn beszél, a kutya szalad...”

Iklódy László, az Élet és Vidámság kisvárdai körzetének tudósítója

Gyűjtés bibliaóráról:

„Nyilván nem véletlen, hogy a Sátán kígyó és nem mókus képében jelent meg.”

„A Sátán rávette Évát, hogy abból a fából egyen...”

(ÉV)

RÍMELŐ

Radnóti Miklós

Nem tudhatom

Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent,
nekem szülőházám itt e lángoktól ölelt
kis ország, messzeringó gyerekkorom világa.
Belőle nőttem én, mint fatörzsből gyöngye ága
s remélem, testem is majd e földbe süpped el.
Itthon vagyok. S ha néha lábamhoz térdepel
egy-egy bokor, nevét is, virágát is tudom,
tudom, hogy merre mennek, kik mennek az uton,
s tudom, hogy mit jelenthet egy nyári alkonyon
a házfalokról csorgó, vöröslő fájdalom.
Ki gépen száll fölébe, annak térkép e táj,
s nem tudja, hol lakott itt Vörösmarty Mihály,
annak mit rejt e térkép? gyárat s vad laktanyát,
de nékem szöcskét, ökröt, tornyot, szelíd tanyát,
az gyárat lát a látcsőn és szántóföldeket,
míg én a dolgozót is, ki dolgáért remeg,
erdőt, füttyös gyümölcsöst, szöllőt és sírokat,
a sírok közt anyókat, ki halkán sírogat,
s mi főnről pusztítandó vasút, vagy gyárüzem,
az bakterház s a bakter előtte áll s üzen,
piros zászló kezében, körötte sok gyerek,
s a gyárak udvarában komondor hempereg;
és ott a park, a régi szerelmek lábnyoma,
a csókok íze számban hol méz, hol áfonya,
s az iskolába menvén, a járda peremén,
hogy ne feleljek aznap, egy kőre léptem én,
ím itt e kő, de főnről e kő se látható,
nincs műszer, mellyel mindez jól megmutatható.
Hisz bűnösök vagyunk mi, akár a többi nép,
s tudjuk miben vétkeztünk, mikor, hol és mikép,
de élnek dolgozók itt, költők is büntelen,
és csecsszopók, akikben megnő az értelem,
világít bennük, őrzik, sötét pincékbe bújva,
míg jelt nem ír hazánkra újból a béke ujja,
s fojtott szavunkra majdan friss szóval ők felelnek.
Nagy szárnyadat borítsd ránk virrasztó éji felleg.
1944. január 17.